

3 **tekko taks**
door HENK KABOS en JAMES RINGROSE

**DE HELD
VAN HET LEGIOEN**

tekko taks

de held van het legioen

Door Henk Kabos en James Ringrose

Deel 3

uitgeverij

de Lijn

bibliotheek van het nederlandse beeldverhaal 40

boekuitgave
© de Lijn - Baijum
januari 1985

omslag: Dick Vlottes

druk: Samsom-Sijthoff
Alphen aan den Rijn

ISBN 9066535.61 X

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tekko Taks leunde behagelijk in de kussens van zijn grote leunstoel, die voor het raam in de voorkamer stond. Het was nog vroeg in de morgen en Tekko had nog niet ontbeten. „Mmmm” mompelde hij, „ik kan wel merken dat ik vannacht niet goed geslapen heb, ik ben niet helemaal fit en daarom zal ik het vandaag maar eens kalm aan doen, je bent per slot rentenier of je bent het niet!” Tekko stond langzaam op en kuierde toen op zijn gemak naar de achterkamer, waar hij met de handen op zijn rug voor het raam ging staan. „Toch wel leuk, zo’n

anker in je tuin” praatte Tekko in zichzelf „vooral als je het, zoals ik, zelf hebt opgegraven. Ja, ja, zo’n anker doet je onwillekeurig aan de zee denken, wie weet hoeveel avonturen dat schip, dat dit anker aan boord heeft gehad, wel beleefd heeft. Tja, de zee is prachtig, maar avonturen, nee, avonturen en zo is niets voor mij, een rentenier moet rentenieren, ik zeg maar, schoenmaker, blijf bij je leest!”

En zo voor zichzelf heen pratend, bleef Tekko naar ’t anker in de tuin kijken.

Plotseling werd Tekko uit zijn overpeinzingen opgeschrikt door een luide stem, die riep: „Hollandse nieuwe?”

Tekko keek op en zag een haringman achter een grote kar de weg afkomen. Vlug greep onze vriend een bord uit de kast en rende naar buiten.

„Hé, haringman!”, riep Tekko, „ik wil wel een haring hebben, dat is precies wat ik nodig heb om een beetje op te kikkeren!”

„Net wat u zegt, meneer”, lachte de haringman, terwijl hij vlug een vette haring schoonmaakte, „niets gezonder

voor een mens dan zo’n heerlijk stuk zeebanket, kijk eens hier, achttien cent en smakelijk eten!”

Tekko betaalde en liep toen vlug, de haring op het bord voorzichtig voor zich uit dragend, naar huis. „Mmm”, mompelde hij, terwijl hij met een verheerlijkt gezicht aan de haring snuffelde, waardoor ’t water hem in de mond kwam. „Mmmm, wat een heerlijke zilte lucht, zeebanket, zei de haringman, ja, dat is het juiste woord, zeebanket, mmmm, heerlijk, ik ruik de zee als ik mijn ogen dicht doe!”

Tekko liep vlug met de haring naar de eetkamer en in een oogwenk dekte hij de tafel. „Hè”, mompelde hij, terwijl hij zijn boterhammen smeerde, maar goed dat ik even gewacht heb met ontbijten, ik heb nu precies de juiste trek om ten volle van die heerlijke haring te kunnen genieten. Ziezo, dat is gebeurd en nu de haring!” Voorzichtig tilde hij de haring bij de staart op en alleen al van de heerlijke aanblik genoot hij. „Mmmm”, lispelde hij, „wat een kleur, wat een geur, ’t is een groet van de zee, ’t doet me denken aan verleidelijke, goudgelokte

zeemeerminnen, mmm, je zou er poëtisch van worden, oh schone zee en liefelijke zeemeerminnen, ik kus u!” En vol enthousiasme kuste Tekko de vette, glibberige, zoute haring. Het geluid van zijn knorrende maag bracht hem echter weer gauw tot de werkelijkheid terug en vlug zette hij zich aan tafel. Hij genoot ten volle van het heerlijke zeebanket en terwijl hij de laatste hap met een slok melk naar binnen spoelde mompelde hij: „Ik zeg maar – vis moet zwemmen!”

Nadat Tekko zich tegoed gedaan had aan zijn boterhammen met haring, zat hij, nog een beetje na te genieten. „Hè”, mompelde hij, „dat smaakte, dat was nog eens een echte goede gezonde Hollandse maaltijd. Ja, ja, wij Hollanders weten de zee te waarderen, wij doen er iets mee en we halen er uit, wat er uit te halen is, de zee is goed, de zee is mooi, de zee is prachtig, de zee . . . ja waarom niet, waarom zou ik niet eens naar de zee gaan kijken, ik zou het vandaag toch kalm aan doen, hoewel ik

me nu weer helemaal goed voel. Ja, dat is een idee, ik ga een kijkje nemen aan de haven, ik ga eens echt genieten van de zee!”

Vlug ruimde Tekko de tafel af en liep toen de gang in. Hij greep zijn hoed van de kapstok, zijn wandelstok uit de paraplubak en na een grote sigaar opgestoken te hebben, ging hij de deur uit. „Ziezo”, mompelde onze vriend, „en nu vlug naar de haven, ik zeg maar, men moet van het leven weten te genieten!”

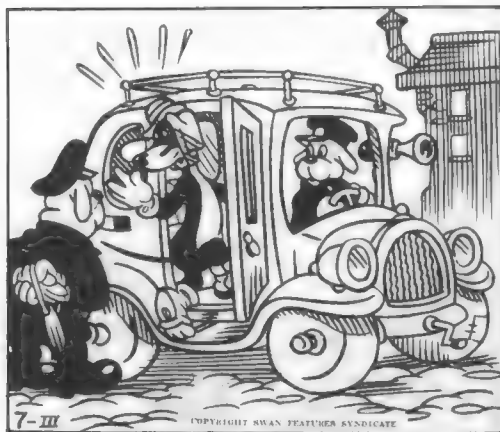
Tekko besloot de kortste weg naar de haven te nemen, maar daarvoor moest hij een akelige lugubere buurt door, waar hij bijna nooit kwam en dus niet goed de weg wist. Nadat hij dus een poosje de hoofdweg gehouden had, sloeg hij plotseling een nauwe, donkere steeg in. Hij liep recht uit en stapte stevig door, toen sloeg hij links af, daarna rechts af en wist toen opeens niet meer, hoe hij verder moest. „Wat nu”, mopperde onze vriend, „hoe moet ik nu verder, waarom is hier nu niemand waaraan ik de weg kan vragen. Enfin, laat ik maar doorlopen!”

Tekko liep dus op goed geluk verder en na een poosje snoof hij eens aandachtig de lucht op. „Ja, ik loop goed,” grinnikte hij, „ik wist wel dat ik op mijn goed gesternte kon vertrouwen, ik ruik de zee al, mmmm, wat een heerlijke frisse zeelucht, nu ben ik zo bij de haven!” Tekko stapte stevig door en toen hij weer een hoek omsloeg, passeerde hij een agent, die hij goed kende! „Dag meneer Taks”, zei de agent, terwijl hij beleefd salueerde. „Dag agent”, antwoordde Tekko terwijl hij haastig verder liep.

Tekko was de agent nauwelijks voorbij of hij dacht: „ik had die agent voor de zekerheid toch wel eens kunnen vragen of ik zo goed loop,” en met 'n ruk draaide hij zich om. „Hé agent!” riep hij, „is 't nog ver naar de haven?” „De haven?” vroeg de agent verwonderd, terwijl hij langzaam naar Tekko toe kwam. „De haven? Maar meneer Taks, dan bent u helemaal op de verkeerde weg, de haven is hier, als u stevig doorstapt, nog wel een goed uur lopen vandaan: dan moet u hier rechtuit en dan links de hoek om, dan de vierde straat rechts, dan de tweede

straat links en als u dan de zevende steeg rechts weer neemt, dan eh . . .!” „Ja, maar dat kan ik onmogelijk onthouden” antwoordde Tekko „en ik wou zo snel mogelijk naar de haven!” „Loopt u dan maar even mee”, zei de agent, „dan zal ik u weer naar een verkeersweg brengen en even een taxi voor u aanroepen, dan bent u binnen tien minuten waar u wezen wilt!” Zo gezegd, zo gedaan, de agent bracht Tekko in een minimum van tijd uit het doolhof van stegen en straatjes naar een verkeersweg en hield de eerste de beste taxi aan.

Op het teken van de agent werd de taxi piepend en knarsend tot stilstand gebracht en verwonderd opende de chauffeur het portier. „Wat is er, agent?“, vroeg hij. „Is er soms ergens een moord gebeurd?“ „Nee dat niet“, antwoordde de agent. „maar meneer Taks hier wou zo vlug mogelijk naar de haven gebracht worden.“ „Komt in orde, stapt u maar in“, riep de chauffeur. Tekko bedankte de agent voor zijn hulp en stapte toen vlug in de taxi waar hij zich breeduit op de achterbank liet neervallen.

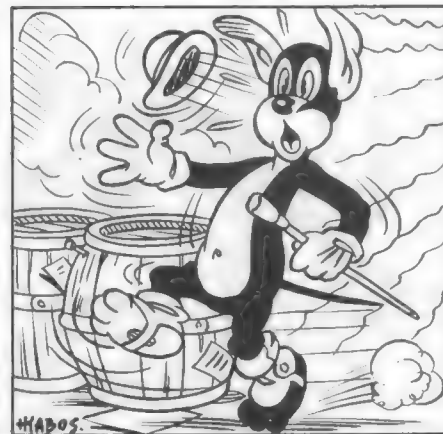
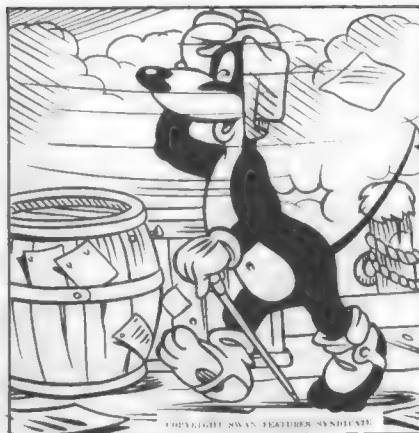
„Oef“, mompelde hij, terwijl de taxi met hem wegsnorde. „ik had er al zo'n idee van dat ik verkeerd gelopen was; gelukkig maar dat ik die agent ontmoette, nu ben ik tenminste gauw waar ik wezen wil. Hè, wat verlang ik naar de zee!“

De chauffeur reed zo hard als maar enigszins toelaatbaar was en mensen en dieren stoven verschrikt opzij. Zij reden snel een paar straten door en toen zwenkte de taxi rechtsaf een brede kade op. Nog een ogenblikje en toen bereikten zij de haven.

De taxi reed nog een ogenblik langs de haven, maar toen bracht de chauffeur hem netjes langs de waterkant tot stilstand en terwijl hij beleefd het portier voor Tekko opende, zei hij: „Wij zijn er meneer, en ik hoop maar dat u er geen spijt van zult krijgen, een gulden negentig alstublieft!” „Eh, hoezo? ... wat bedoel je, waar zou ik spijt van moeten krijgen?” wilde Tekko weten. „Nu meneer”, antwoordde de chauffeur, „u zou wel eens spijt van uw wandeling kunnen krijgen want er is zwaar weer op til, ik zou in ieder geval maar geen steiger oplopen als ik u was, want als de storm straks

losbreekt, zou u er wel eens afgeblazen kunnen worden. Kijk eens hier één dubbeltje terug en dank u beleefd!” De chauffeur stapte in zijn auto en ging weer op snor naar een nieuw vrachtje. Met het dubbeltje nog in de hand, staarde Tekko met een ongeloofig gezicht naar de lucht en hij mompelde: „Nee chauffeur, om een Taks bang te maken had je toch wat anders moeten verzinnen, trouwens wij Taksen houden niet alleen van de zee, maar ook van een stevige bries. Kom, laat ik die steiger eens oplopen!”

D wars tegen de waarschuwing van de chauffeur in, begon Tekko nu een aanlegsteiger op te lopen. Het woei al flink en Tekko moest af en toe zijn hoed vasthouden wilde hij niet dat deze zou afwaaien. Een paar grote vaten en kisten stonden te wachten tot ze verscheept zouden worden maar een levend wezen was niet te bespeuren.

„Hè, wat is 't hier heerlijk rustig” mompelde Tekko, die kalm verder stapte „die frisse prikkelende zeelucht in je neus, 't geluid van de klotsende golven in je oren en die

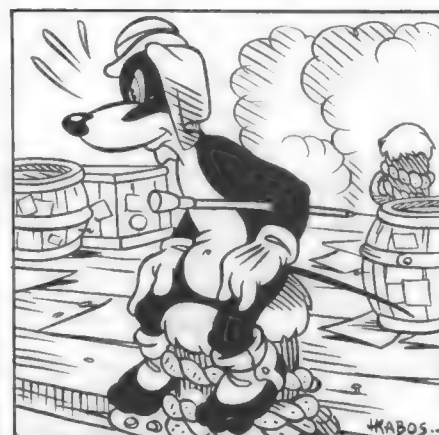
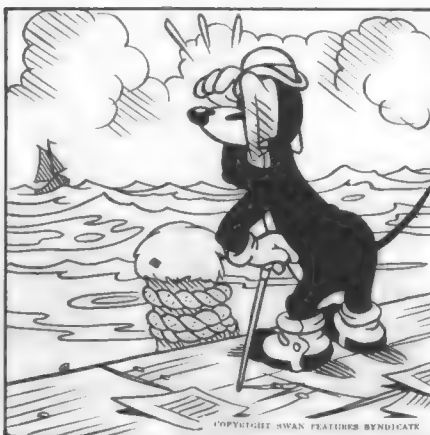
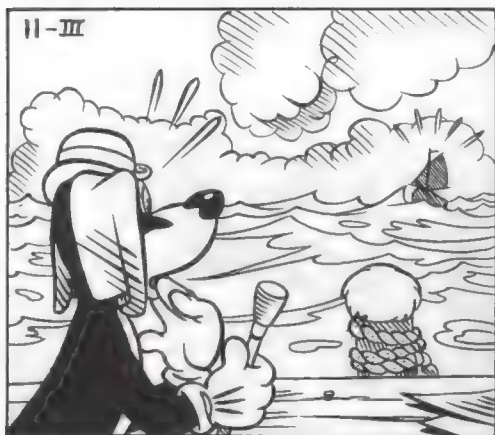
gierende wind om je heen, hè je voelt je hier een heel ander mens, je waait hier helemaal uit, je zou er poëtisch van worden en met de dichter kunnen zeggen – De Zee, de Zee klotst voort in eindeloze deining, de Zee waarin mijn ziel zichzelf weerspiegeld ziet: de Zee is als mijn ziel, in wezen en verschijning. Zij is een levend schoon en kent zichzelf niet, – waarmee ik maar zeggen wil, dat hoe je 't ook bekijkt, wij Taksen, minnaars der schoonheid zijn en dus . . .” Verder kwam hij niet want toen klonk er opeens een hevig gebrul achter hem.

Tekko schrok zo ontzettend van 't hevige gebrul, dat plotseling achter hem weerklonk, dat hij zich geen ogenblik bedacht maar onmiddellijk met een fikse sprong achter de grote vaten dook, waar hij gelukkig dicht bij was. Net toen hij eens voorzichtig over de rand van de vaten wilde heen kijken, waardoor dat verschrikkelijke geluid nu eigenlijk veroorzaakt werd, klonk het gebrul opnieuw en Tekko trok onmiddellijk zijn hoofd terug. Toen het geluid zich echter nog een paar maal herhaald had en er verder niets gebeurde werd het Tekko

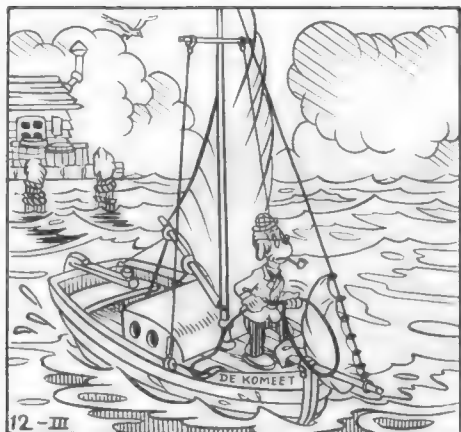
toch te machtig en moest hij kijken, of hij wilde of niet.

Verbouwereerd staarde Tekko naar een grote brulboei, die in het water gemeerd lag en die bij iedere forse rukwind een akelig gebrul uitstiet. Langzaam krabbelde onze vriend overeind en terwijl hij achter zijn geïmproviseerde barricade vandaan kwam, grinnikte hij: „Net wat ik al dacht, want er zijn hier natuurlijk geen leeuwen!”

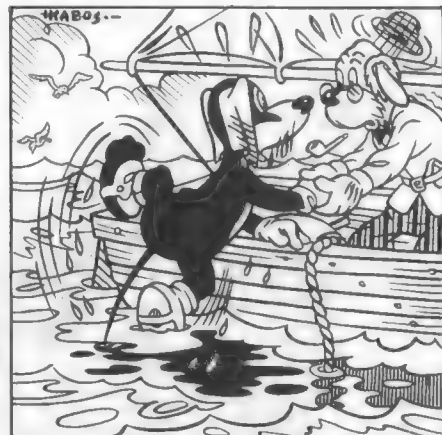
Net toen Tekko de schrik van de brulboei te boven was en hij weer van achter de vaten te voorschijn kwam, werd zijn aandacht getrokken door een klein zeilbootje dat door de golven heen en weer werd geslingerd, maar dat in zijn richting voer. „Daar moet ik het mijne van hebben,” mompelde onze held en hij begaf zich naar de rand van de steiger waar hij met de hand voor de ogen nauwkeurig de bewegingen van 't kleine zeilscheepje bleef volgen. De wind was intussen krachtiger geworden maar dat hinderde onze vriend niet, want

hij was geheel in beslag genomen door het spannende schouwspel en zijn hoed had hij vast op zijn hoofd gedrukt zodat hij daarover ook geen zorg behoeft te hebben. Met tamelijk regelmatige tussenpozen loeide de brulboei, maar ook dat interesseerde Tekko niet meer, hij had alleen nog maar oog voor het kleine zeilbootje en was nieuwsgierig of de eigenaar dat nu zonder ongelukken zou kunnen binnenloodsen. Het bootje was echter nog ver, 't kon dus nog wel lang duren en daarom ging Tekko er maar bij op een meerpaal zitten.

Het wachten viel echter nog al mee en een ogenblikje later stevende het bootje al recht op de steiger af waar Tekko nog steeds op één van de meerpalen zat. De eigenaar van 't scheepje, die een bekend voorkomen had, stond op de voorplecht met een tros in de handen het gunstige ogenblik af te wachten om te werpen. Met gespannen aandacht volgde Tekko zijn bewegingen, terwijl hij dacht – pas op man, tot nu toe is alles goed gegaan maar als je niet uitkijkt loopt die schuit nog tegen mijn

meerpaal aan barrellen – De eigenaar van 't bootje echter, die een heel goed zeiler was, was helaas heel erg bijziend en omdat hij een beetje omhoog moest kijken, keek hij bovendien nog over zijn bril ook, zodat hij bijna niets zag en daarom dacht hij – ja, die meerpaal daar met die grijze bol, die moet ik hebben, daar gaat-ie, één, twee, drie! – Hij slingerde de tros om wat hij dacht, dat de meerpaal was en trok. Met een zwaai kwam de lus om Tekko's hals en werd onze vriend van zijn zitplaats gerukt. –

Tekko werd, voordat hij nog enig geluid had kunnen uitbrengen, met z'n kop recht naar beneden in het water getrokken. Het schuim van de golven spatte naar alle kanten en toen sloot het water zich weer boven onze vriend. Nu was de vraag natuurlijk – zou de zeiler gezien en gemerkt hebben wat er gebeurd was en zo ja, zou hij de drenkeling dan nog uit de door de wind opgezwepte baren kunnen redden. Maar of de zeiler Tekko gezien had of niet, horen kon hij hem wel want zodra Tekko weer boven kwam, waarbij hij wild met handen en voe-

ten in 't rond sloeg, begon hij luidkeels te gillen: „Help, help, ik verdrink, help, help!”

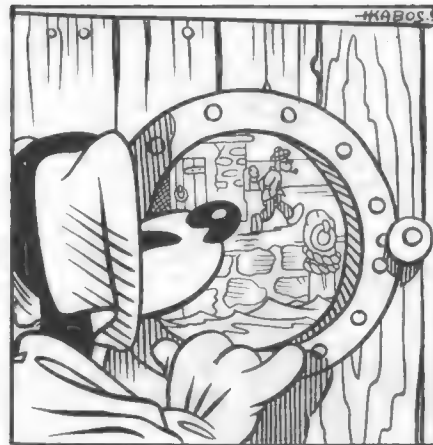
De eigenaar van het bootje had echter reeds een reddingsboei gegrepen en zodra Tekko weer boven water kwam had hij hem deze toegeworpen. Tekko klampte zich er stevig aan vast en toen was het pleit gauw beslist. Kalm en vaardig haalde de zeiler 't touw, dat aan de reddingsboei bevestigd was binnen maar toen hij Tekko in de boot hielp, steunde hij ontdaan: „Goeie genade, meneer Taks, bent u het, neemt u mij niet kwalijk, ik had u werkelijk niet gezien!”

Toen Tekko zich zo bij zijn naam hoorde noemen, gromde hij: „He, wat, kent u mij? Wie bent u?” en hij wreef zich het water eens goed uit de ogen. „Ha, Ha,” lachte hij toen terwijl hij zich een houding trachtte te geven. „Professor Starreveld, die goeie, ouwe professor Starreveld, hoe zou ik die ooit iets kwalijk kunnen nemen? Geef mij de vijf professor en alles is vergeten en vergeven!”

„Nu, ik ben blij, dat u het zo licht opneemt, mijn waarde” antwoordde professor Starreveld terwijl hij Tekko stevig de hand schudde. „maar, eh... we staan hier

nogal in de wind en ge zoudt dus licht kou kunnen vatten, kruip dus maar gauw in de kajuit voor 't te laat is. Zodra ik de boot gemeerd heb, kom ik bij u om te zien wat ik voor u doen kan!” Dat liet Tekko zich geen twee keer zeggen en gauw dook hij de kajuit in. Professor Starreveld stuurde zijn scheepje weer naar de aanlegsteiger en legde 't vlug en handig vast. Toen hij hierna de kajuit binnen stapte en zag hoe Tekko zat te rillen en te klappertanden greep hij vlug een primus en zei: „Ziezo, nu zullen we u eens even verzorgen, meneer Taks. Ik zeg maar: Voorkomen is beter dan genezen!”

Terwijl de Amerikaanse koffieketel op de primus stond, droogde Tekko zich stevig af. Professor Starreveld sloeg een dikke wollen deken om hem heen en liet onze vriend weer op de bank bij het tafeltje plaats nemen. Het duurde nu niet lang meer of de koffie begon te pruttelen en onmiddellijk schonk prof. Starreveld de kopjes vol. Terwijl Tekko de hete koffie opslurpte zette prof. Starreveld een grote pan met water op en toen dit volgens het oordeel van de professor warm genoeg geworden was, goot hij het in een teiltje, dat hij naast Tekko op de grond had klaar gezet.

Ja, ja, de professor had het druk in zijn stalletje, maar dat zou niet lang meer duren, want nadat hij een blik op zijn

horloge geworpen had, zei hij tegen Tekko: 'Het spijt mij ontzettend, waarde heer Taks, maar ik zie dat het later is dan ik dacht, ik had eigenlijk al op de sterrewacht moeten zijn voor een belangrijke waarneming en dus kan ik niet langer hierblijven. Nee, blijft u zitten, neem nog een warm voetbad en ga pas naar huis wanneer u zich weer volkomen goed voelt. Ik hoop, dat u geen nadelige gevolgen van onze ontmoeting ondervindt. Gegroet, mijn waarde!'

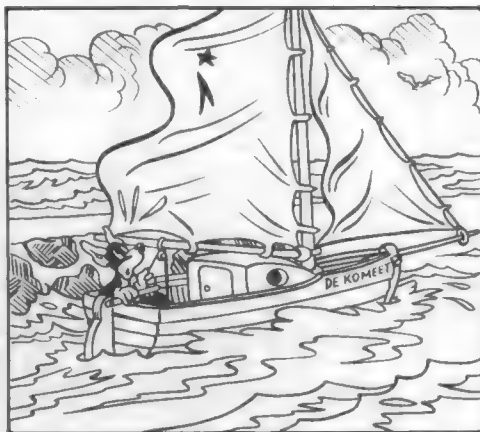
Professor Starreveld verliet de kajuit en even later zag onze vriend door de patrijspoort, hoe hij over de kade beende.

Tekko was dus alleen in de kajuit van het schip „De Komeet” achtergebleven en door de hete koffie, de wollen deken en 't hete voetbad voelde hij zich weldra weer helemaal fit en gezond. Hij gooide de deken van zich af en rekte zich eens behagelijk uit terwijl hij glunderde: een goede verzorging is toch maar alles, dat zeemansleven is nog zo kwaad niet, die Starreveld heeft 't nog niet zo gek bekeken om in zijn vrije tijd uit zeilen te gaan. Zoiets zou mij ook wel lijken, een aardig zeewaardig bootje, geen last van pottenkijkers, veel frisse lucht,

net iets voor Tekko en vrije tijd heb ik genoeg . . . wat let mij eigenlijk, zou dat zeilen nu werkelijk zo'n kunst zijn, ik kan 't in ieder geval eens proberen!”

Tekko verliet de kajuit en dribbelde naar de voorplecht. Hij trok aan masten en touwen maar eindelijk kreeg hij dan toch de zeilen omhoog en toen stootte hij af. Alles ging goed, Tekko vierde de schoot hoog en daar ging hij voor de wind. „Mmm” mompelde hij. „Ik geloof dat die zeilers wel een beetje erg veel ophef over de kunst van 't zeilen maken!”

Niettegenstaande de stevige bries ging 't zeilen een tijdje goed en Tekko begon er dan ook werkelijk plezier in te krijgen, maar ja, 't ging rechtuit, recht aan en recht voor de wind en Tekko deed hoegenaamd niets. „Nee”, mompelde hij „dat is het niet, zeilers zijn altijd in de weer heb ik horen vertellen: wat zou er nu bijvoorbeeld gebeuren als ik dat touw eens wat aantrok en op dat havenhoofd aanstuurde?” Tekko veranderde iets van koers en trok de schoot wat aan met het gevolg dat de fok met een klap omsloeg en 't scheepje bijna water maakte. „Oei” gilte Tekko terwijl hij gauw bijstuurde „nu geen

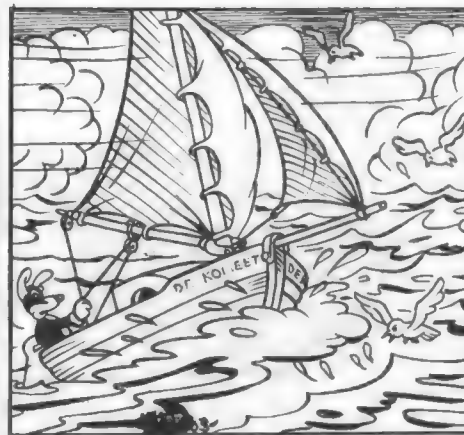
gekke dingen doen ouwe jongen en niet roekeloos worden, goeie genade, ik zit al tussen de pieren, nu moet ik zien te keren want anders zit ik zo midden op de oceaan!” Zonder zich te bedenken gooide Tekko het roer om en onmiddellijk wendde 't scheepje de steven. Het gevolg was echter, dat voor het overstag ging de zeilen een ogenblik hevig begonnen te klapperen, waardoor Tekko zo van streek raakte dat hij direct zijn oude koers hernam. Toen onze vrind even later achterom keek, brak 't angstzweet hem uit want toen zag hij dat hij de pieren al gepasseerd was.

Toen het goed tot Tekko doordrong dat hij nu op zee zat, schoten de tranen hem in de ogen. „Maar” zo redeneerde Tekko bij zichzelf „een goede Taks huilt niet, ook niet in de ure des gevaars en van direct levensgevaar is zelfs geen sprake, ik heb dit per slot zelf gewild en moet dit dus maar als een uitstapje beschouwen!”

Zo praatte Tekko zichzelf weer heel wat moed in en toen er verder niets gebeurde, begon hij zelfs weer plezier in 't geval te krijgen. De „Komeet”, deed zijn naam eer aan en schoot als een torpedo door het water maar verwijderde

zich ook steeds verder van de stad waarvan nog slechts flauw de contouren te onderscheiden waren. Tekko experimenteerde nu niet meer en mocht hij eerst nog wel eens om zich heen gekeken hebben, nu zat hij stil voor zich uit te kijken, in de ene hand het roer en in de andere de schoot. Plotseling werd hij opmerkzaam. „Donderkoppen” prevelde hij, terwijl hij het roer vaster in de hand klemde „onmogelijk om ze te omzeilen, keren durf ik niet, oh, hoe kom ik ooit weer levend thuis?”

Ja, het zag er werkelijk niet zo mooi uit voor onze vriend, want hij kon, noch durfde iets te doen; de elementen durfden des te meer. De wind kwam heviger opzetten en Tekko moest zich schrap zetten om de „Komeet” in bedwang te houden. Meeuwen scheerden schreeuwend en krijsend over 't wateroppervlak, terwijl dolfinen en bruinvissen boven de golven rondom het vaartuigje uitsprongen. Nog nooit had Tekko zich zo eenzaam en verlaten gevoeld en mistroostig steunde hij:

„Oh, hoe heb ik 't ooit in mijn bol gekregen om met dit armetierig stuk wrakhout uit varen te gaan, oh, waarom ben ik toch naar de haven gegaan? Als die storm nog even aanhoudt zal ik nooit meer haring eten maar zullen de haringen mij kunnen opeten. Hoe is 't mogelijk dat iemand zo'n storm ooit te boven komt?!”

Al zijn gejammer hielp echter niets. Tekko zat in de storm en bleef in de storm en de „Komeet” schoot recht voor de wind door de woeste baren.

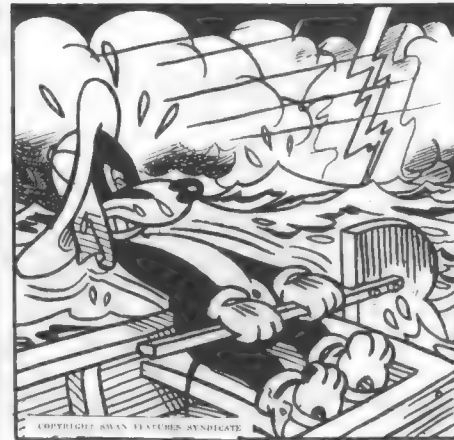

Het zag er vooreerst nog niet naar uit dat de storm zou gaan liggen, zoals Tekko gehoopt had, want recht voor hem uit werden de wolken nog dikker, donkerder en dreigender en de Komeet koerste daar pal op af. De wind floot en gierde door het want en Tekko voelde zich niets op zijn gemak. Plotseling werd hij opgeschrikt door een bliksemflits die 't firmament door-kliëfde en die gevolgd werd door een hevige donderslag.

„Nu zal je 't hebben” mompelde onze vriend terwijl hij

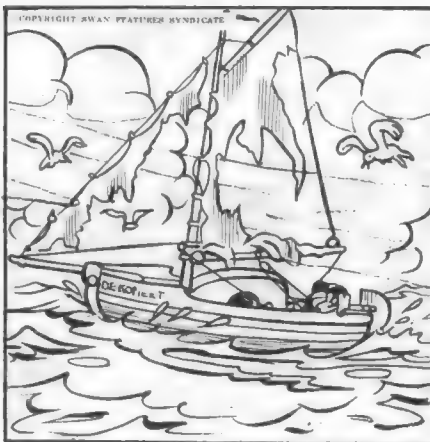
zich bukte om een zuidwester op te rapen die onder de achterbank lag en die opzette. „Nu gaat het pas goed beginnen, nu is alles nog slechts een kwestie van erop of eronder!”

Dat dacht de Komeet vast en zeker ook, maar die scheen dan toch besloten te hebben erop te blijven want hoe hevig de storm ook werd en hoe hoog de golven, de Komeet gaf geen kamp en schoot pijlsnel door de kokende golven. De bui hield echter aan, de avond begon te vallen en de nacht beloofde niet veel beters.

Inderdaad de nacht bracht niet de lang verbeide stilte en ontspanning, integendeel, het leek of de elementen nu pas goed losgebroken waren. Felle bliksemflitsen schoten door het luchtruim en verlichtten de kokende golvenmassa's met een spookachtig schijnsel, krakende donderslagen dreunden over 't water en de wind stuwde de schuimende golven huizenhoog op. De Komeet kon er bijna niet meer tegenop maar gaf toch geen kamp. De storm, die nu in een ware orkaan ontaard was deed het

zeil van het kleine vaartuigje scheuren en de golven beukten 't scheepje zo meedogenloos, dat het als van pijn omhoogsprong en van de ene golf naar de andere danste. Tekko was aan 't eind van zijn krachten en met de zuidwester op 't hoofd en de tanden op elkaar geklemd, wist hij met het laatste beetje kracht en zelfbeheersing 't bootje nog zoveel mogelijk in bedwang te houden. Hij had de gescheurde zeilen vastgezet en met kramp in de armen hield hij met beide handen 't roer.

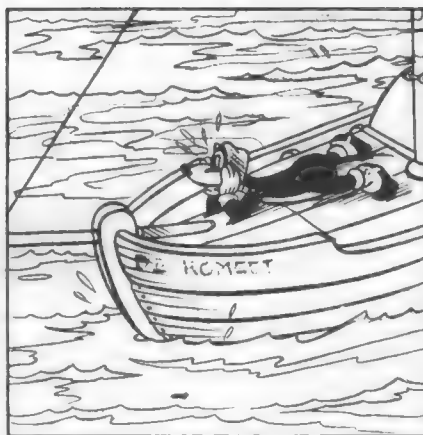
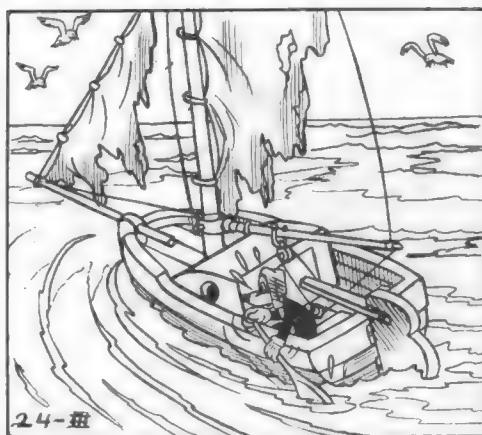
Hoelang dat noodweer die nacht duurde en hoe lang of Tekko zijn scheepje, dat een speelbal der golven geworden was, nog zo goed mogelijk in bedwang hield, zal wel nooit iemand met zekerheid kunnen zeggen, maar toen de storm bedaard was, en het morgenlicht over het water gloorde, lag Tekko meer dood dan levend achter in de boot over 't roer gebogen. Door de doorgestane angst en de geweldige krachtsinspanning, die hij van zichzelf gevegd had, had onze vriend het bewustzijn verloren en nu lag hij buiten kennis in 't zacht dobbe-

rende bootje, dat met zijn aan flarden gescheurde zeilen in de stilte na de storm een trieste aanblik bood. Het was nu absoluut windstil en ook de zee zelf was tot bedaren gekomen. Akelig krijsende meeuwen vlogen om het vaartuigje heen, als verwachtten zij iets. En of het nu door die schreeuwende meeuwen kwam of dat 't zo maar gebeurde weet ik niet, maar plotseling ontsnapte Tekko een diepe zucht en even later ging hij rechtop zitten en betastte hij zijn hoofd.

Toen Tekko weer geheel tot zichzelf gekomen was, ging hij met het hoofd tussen de handen op de achterbank zitten om zijn situatie eens kalm en rustig te overdenken. „Ja”, mompelde hij, „daar zit ik nu, storm is niets, maar windstilte is helemaal niets. Wie weet waar ik mij nu bevind, want dat ik een aardig eindje van huis ben is een ding dat zeker is en nu blijft dus de vraag – hoe kom ik ooit weer in de bewoonde wereld? Enfin, wind of geen wind, met kapotte zeilen kan ik toch niet vooruit komen, dus rest mij niets anders dan te wachten tot er

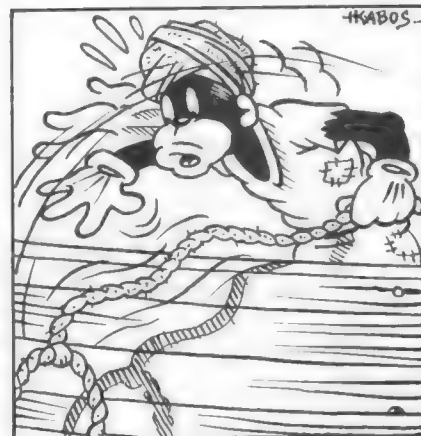
hulp komt opdagen en dus moet ik zien zolang in leven te blijven. Kom, ik zal eens wat gaan eten, dit avontuur heeft mij hongerig gemaakt!” Tekko ging de kajuit binnen en zocht in kastjes en onder banken naar iets eetbaars, maar hij vond slechts lege bussen en trommels. Met een ongelukkig gezicht borg Tekko al de rommel weer op en toen ontdekte hij toch nog een halve scheepsbeschuit. Het was niet veel, maar toch voldoende om de ergste honger te stillen.

Nadat Tekko de gevonden scheepsbeschuit opgepeuzeld had en er zich nogmaals van overtuigd had, dat er verder niets eetbaars meer aan boord was, besloot hij dat er toch iets gedaan moest worden om vooruit te komen en vol goede moed greep onze vriend een peddel. Met veel moeite slaagde hij erin om langzaam vooruit te komen, maar weldra gaf hij deze manier van varen op. „Mmmmm” mompelde hij, terwijl hij languit op de voorplecht ging liggen. „Ik weet nu werkelijk niet meer wat ik doen moet, als er niet gauw iets gebeurt is 't met

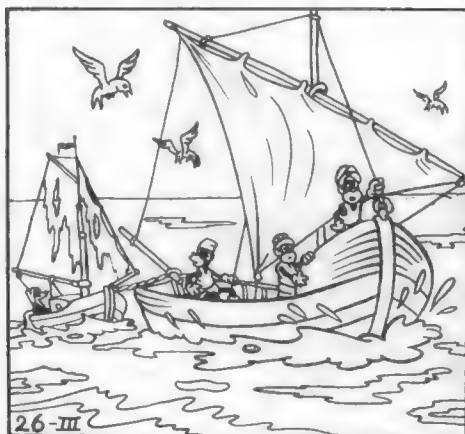
me gedaan, dat staat in ieder geval vast. Pfff, ik krijg 't warm als ik eraan denk dat ik nu helemaal niets doen kan om mezelf uit deze situatie te redden. Pff, wat een hitte, 't lijkt wel of ik in de tropische wateren terecht ben gekomen . . . hè, wat, zie ik goed . . . ??

Tekko was opgesprongen en terwijl hij zich met één hand aan de mast vasthield, tuurde hij met de andere hand boven de ogen, scherp in de verte om zich te overtuigen, dat hij zich niet vergist had.

Tekko had zich inderdaad niet vergist, in de verte naderde een vreemdsoortig vaartuig. Met een forse ruk scheurde onze vriend nu een grote lap uit de overgebleven flarden van het grootzeil en daarmee klom hij vlug in de mast. Tekko begon nu uit alle macht te zwaaien met zijn lap en na een tijdje bleek, dat het hem gelukt was de aandacht te trekken van de opvarenden van het vreemde schip. Langzaam maar zeker naderde het vaartuig met zijn groot driehoekig zeil „de Komeet”.

Toen het schip eindelijk langsij lag, bogen zich drie zwarte gedaanten over de verschansing, die met veel misbaar een gesprek met Tekko trachtten te voeren. „Salim Aleikum, pila padjoe, mekka mocca blanca” waren de woorden, die Tekko opving en waar hij natuurlijk niets van begreep. Na veel nutteloze woorden en heel veel gebaren wist hij het drietal toch duidelijk te maken wat hij wenste en wierp een van de drie Moren hem een sleepkabel toe.

Tekko bevestigde 't sleeptouw vlug en handig aan „de Komeet”, gaf een teken aan de Moren dat alles in orde was en ging toen op zijn gemak aan 't roer zitten. De Moren lieten hun schuit keren en met Tekko's vaartuigje achter zich aan voeren ze landwaarts. Weldra doemde de kust op en Tekko zag witgepleisterde muren van huizen met kleine vensters waarboven enige minarets uitstaken. „Als ik mij niet vergis”, mompelde onze vriend, „ben ik in Afrika terecht gekomen, hoe ik ooit weer thuis moet komen is mij een raadsel, maar voorlopig zal ik blij zijn

als ik weer gewoon land onder de voeten heb!” „De Komeet” werd tot vlak voor de kust gesleept en toen gooide Tekko met een dankbaar gebaar de sleepkabel naar de Moren terug, die dadelijk weer weg voeren. Tekko legde „de Komeet” zeer ruim, met 't touw aan een meerpaal vast en stapte toen haastig in de richting van de stad. Een Moor, die grote vaten met zuidvruchten aan 't verslepen was keek hem na en mompelde: „Wat hebben die vreemdelingen toch altijd een malle haast, alles gaat toch slechts zoals Allah het wil!”

Tekko stapte dus op goed geluk de stad in en nu wilde het toeval dat hij midden in de Moorse wijk terecht kwam. In de benauwde smalle straatjes hadden inheemse kooplieden toch nog kans gezien om hun koopwaar in kleine stalletjes met kleurige doeken neer te zetten en ten toon te spreiden, zodat er zelfs voor een bescheiden voetgangersverkeer niet veel ruimte overbleef. Tekko wurmde zich tussen de verschillende stalletjes door en keek met verstolen blikken naar de aanlokkelijke koopwaar, maar ja, hij had geen geld en kon dus niets kopen. Of ja, hij bezat nog één dubbeltje maar hij wist niet of hij

daar hier iets voor kopen kon. Eindelijk passeerde hij een tentje met zuidvruchten en dat zag er zo aantrekkelijk uit, dat Tekko onwillekeurig bleef stilstaan. Hij keek eens naar de mooie grote goudgele dadels en snoof behagelijk de geur op van de sappige Jaffa-sinaasappelen. Het water kwam Tekko in de mond en toen haalde hij met een bescheiden gebaar zijn dubbeltje voor de dag en vroeg aan de Moor, die hem hooghartig aankeek: „Kan ik voor dit dubbeltje misschien ook een sinaasappel krijgen!

De grote Moor, die de eigenaar van het stalletje met de Zuidvruchten was, griste Tekko het dubbeltje uit de handen, bekeek 't aan alle kanten en bracht het toen langzaam aan z'n grote mond. Hij beet eerst op de ene kant en toen op de andere kant, waarbij hij kwaadaardig gromde en toen, zonder een woord te zeggen, wierp hij 't geldstuk met een verachtelijk gebaar van zich. Het dubbeltje kaatste met een tinkelend geluid op de straatstenen en rolde toen verder. Tekko, die met grote ogen naar de Moor had staan kijken, schrok geweldig, toen hij daar zijn hele bezit zo tussen de stalletjes door weg zag rollen

en zonder zich te bedenken, dook hij achter zijn dubbeltje aan. „Mmmmm, ik kan niet zeggen, dat ze hier erg tegemoetkomend zijn tegenover vreemdelingen”, mompelde Tekko, terwijl hij zijn dubbeltje weer opborg en verder wandelde. „Best mogelijk, dat ze mij hier niet verstaan, maar dat is toch nog geen reden om met een andermans geld te smijten; kom, ik moet zien, dat ik wat te eten of te drinken krijg, want mijn maag begint te jeuken. Als ik niet oppas, zit ik binnenkort net zo te bedelen, als die oude man en dat moet ik toch zien te voorkomen!”

Met een knorrende maag dribbelde Tekko verder en toen hij nog een paar straatjes verder gelopen was, viel zijn oog plotseling op een houten bord, dat boven de ingang van de een of andere gelegenheid was aangebracht. „Ik kan het wel niet lezen, wat er op dat bord staat”, mompelde Tekko, „maar zo heb ik mij vroeger altijd de ingang van een Oosters cafeetje voorgesteld; kom, laat ik daar mijn geluk eens beproeven, ik versmacht van dorst!” Tekko stapte naar binnen en inderdaad bleek hij in 'n onguur kroegje te zijn beland. Zonder een woord te zeggen, legde Tekko zijn dubbeltje op

de toonbank en nadat de baas het vreemde geldstuk bekeken had, gaf hij onze vriend een heel klein glaasje water; je moet namelijk weten, dat water in Afrika ook geld kost. Tekko merkte niet op, dat hij door een man met een ongunstig uiterlijk, die achter een kralen gordijn in een nevenvertrek zat, nauwlettend werd gadeslagen. Tekko had dorst en lette dus alleen op wat hem te drinken voorgezet werd en dat was niet veel. Met één flinke slok sloeg hij dan ook het kleine glaasje water naar binnen.

Nadat Tekko het glaasje water opgedronken had, bleef hij nog wat staan treuzelen. Zijn dorst was nu wel voor een groot deel gelest, maar zijn honger daarentegen helemaal niet gestild en vlak naast hem op de toonbank stond een schotel met heerlijke moorkoppen. Het water kwam onze vriend in de mond, mmm, wat zou hij graag eens in zo'n moorkop willen bijten, maar één blik op de onvriendelijke uitziende waard was voldoende hem af te houden van 't snode plan om zich zo'n moorkop toe te eigenen. Er kwam een Arabier binnen, die vlak naast Tekko aan de toonbank ging staan. Deze nieuwe klant scheen hier goed bekend te zijn, want hij zei tegen de waard, toen deze een fles van de plank achter zich

wilde grijpen: „Nee, vriend, dat vuile spul heb je mij niet voor te zetten, geef mij maar iets van onder de toonbank, ik wil wat goeds te drinken hebben!” Met een kwaad-aardig gegrom bukte de waard zich nu achter de toonbank, en rommelde daar wat tussen een hoop flessen. Dit was een gunstig moment voor Tekko, die zo'n honger had, dat hij alle verschil tussen goed en kwaad uit het oog verloren had. Vlug griste hij 'n grote moorkop van de schotel en stak die helemaal in zijn mond. Toen de waard zich weer oprichtte, zag hij nog juist, hoe Tekko met bolle wangen stond te kauwen en er kwam een onheilspellende uitdrukking op zijn gezicht.

Bij Allah, siste de waard, terwijl hij van achter de toonbank dreigend op Tekko afkwam. „Wat sta jij daar achter die bolle wangen te verwerken? Ik behoef mijn overheerlijke moorkoppen niet eens na te tellen om te weten dat jij er één gestolen hebt! Bah, jullie blanken moesten uitgeroeid worden; doen jullie ons dan nog geen overlast genoeg aan?” En ziedend van woede schudde de waard onze arme vriend hardhandig door elkaar. Een Moor, die in een hoek van 't vertrek zijn mocca had zitten slurpen trok onmiddellijk partij voor de waard en storm-

de met gebalde vuisten ook op Tekko af. Het was een ongelijke strijd, want de waard en de Moor, die er wel naar uitzagen dat ze er aan gewend waren om af en toe eens een flink partijtje te vechten, gaven Tekko, die zo verbluft was, dat hij vergat zich te verweren, er flink van langs. Tekko zag al heel gauw sterretjes voor zijn ogen en het gevecht zou dan ook vlug in 't nadeel van hem beslist zijn, als niet de man met het ongunstige uiterlijk van achter de kralen gordijnen tevoorschijn gekomen was en de vechtenden gescheiden had.

De waard van 't ongure kroegje begon verschrikkelijk te keer te gaan tegen de man met 't ongunstige uiterlijk, maar deze trok zich daar niets van aan en nadat hij Tekko naast zich getrokken en de waard en de Moor een eind weggeslingerd had, haalde hij vliegensvlug 'n dikke portefeuille tevoorschijn, waaruit hij een groot bankbiljet nam. Op het zien van het bankbiljet draaide de waard om als een blad aan een boom en de Moor volgde zijn voorbeeld. „Laten de edele heren toch plaats nemen in de box” fleemde de waard nu terwijl hij Tekko en de man met 't ongunstige uiterlijk naar 't vertrekje

achter het kralen gordijn geleidde. Schoorvoetend volgde Tekko zijn redder en nadat hij bedeesd bij deze aan tafel plaats genomen had keek hij met grote ogen toe hoe deze man hier durfde optreden.

„Vervloekte schurk” sprak de man tegen de waard, die 't bankbiljet buigend als een knipmes in ontvangst genomen had. „breng onmiddellijk een flinke portie kikkerbiljetjes met puree voor deze heer, een kistje van de beste sigaren en twee porties mocca-ijs, de rest van het geld kun je houden als schadevergoeding, begrepen?!”

Razend vlug voerde de waard de bestelling uit en weldra stonden er een grote dampende schotel kikkerbiljetjes met puree en twee porties mocca-ijs op tafel, benevens 'n kistje prima sigaren. Uitgehongerd viel Tekko aan op de schotel met kikkerbiljetjes die hij in een minimum van tijd met behulp van vork en lepel ledigde. Toen ook de porties mocca-ijs genuttigd waren sprak de man met 't ongunstige uiterlijk terwijl hij Tekko 'n lekkere sigaar presenteerde en hem vriendschappelijk op de schouder klopte: „Dat scheelde maar een haar meneer

en . . . eh?” „Taks, Tekko Taks,” haastte Tekko zich voor te stellen.

„Oh, juist aangenaam,” zei de man, mijn naam is Reindert Rattlesnor, kan ik u soms nog ergens mee van dienst zijn?” En hoewel er niemand in de buurt was boog Tekko zich toch voorover om zijn weldoener toe te fluisteren: „Ja, ziet u, eh . . . ik eh . . . ik zou graag weer naar huis gaan, maar ik heb geen rooie cent meer en nu zou ik u willen vragen of u mij misschien wat geld zou willen lenen, ik zal 't u direct na aankomst per postwissel weer terugsturen!”

Net wat ik al dacht, lachte Reindert Rattesnor, „geldverlegenheid. Kijkt u eens hier meneer Taks, wij weinige blanken hier in Afrika moeten elkaar onder alle omstandigheden helpen, zoals ik trouwens al met-terdaad getoond heb. In dit land is 't zo: zo heb je geld, zo heb je niets en zo heb je weer geld: dat is alles slechts een kwestie van bekijken en handelen. Ik hoop niet dat u 't als een belediging op zult vatten, maar ik schenk u hierbij mijn portefeuille met geld en wat belangrijker is, met papieren, ik zorg wel dat ik alles weer nieuw krijg!”

Tekko was helemaal overdonderd door zoveel liefdadigheid en hij stotterde terwijl hij de portefeuille aannam: „Oh eh . . . dat is erg vriendelijk van u eh . . . 't is dat de omstandigheden mij dwingen anders eh . . .!” „Geen dank hoor,” zei Reindert Rattesnor, die van buiten 't geluid van voetstappen opgevangen had . . . ik zie dat 't al laat is, ik smeer 'm dus, veel succes en tot ziens!” En vlug als de weerlicht glipte Rattesnor door een achterdeur naar buiten, nagestaard door de verblufte Tekko.

Nauwelijks had Reindert Rattesnor de kroeg door de achterdeur verlaten of door de voordeur kwam een patrouille van de militaire politie binnen. Twee soldaten vatten bij de deur post, terwijl een sergeant en twee andere inlandse soldaten 't vertrek binnenstapten. „Niemand verlaat deze gelegenheid,” bulderde de sergeant „en iedereen houdt zijn papieren gereed!” De papieren van de weinige bezoekers, allen Moren en Marokkanen, bleken in orde te zijn en toen stapte de sergeant 't vertrekje binnnen waar Tekko zelfverzekerd van zijn sigaar zat te genieten. „Uw papieren,” schreeuwde de sergeant

tegen Tekko, „ik had toch gezegd dat de papieren gereed gehouden moesten worden. Vooruit, waar zijn uw papieren ik heb nog meer te doen!” „Kalm waarde vriend,” antwoordde Tekko uit de hoogte, terwijl hij omslachtig in de portefeuille naar papieren en een eventueel paspoort zocht.

„Alsjeblieft,” zei hij, toen hij eindelijk de gevonden papieren aan de sergeant overhandigde, hier zijn ze beste man en ga in 't vervolg alsjeblieft niet meer zo te keer, want dat ben ik niet gewend!”

Terwijl Tekko met een minachtende uitdrukking op zijn gezicht wachtte tot hij zijn papieren terug zou krijgen, keek de sergeant de papieren door.

„Zo,” bulderde de sergeant plotseling. „dacht jij me te overdonderen, gemene praatjesmaker, hoe kom je aan die papieren vooruit, zeg op!” „Daarover ben ik u geen uitleg verschuldigd” antwoordde Tekko uit de hoogte. „en laat me verder met rust!”

„Wel alle duivels” barstte de sergeant los. „man, waar haal je de euvele moed vandaan om met militaire papie-

ren in je zak zo'n mond tegen mij op te zetten!” en in de richting van de gelagkamer schreeuwde hij: „vooruit twee man voor, grijpt deze deserteur en brengt hem weg!” Met 't geweer in de aanslag kwamen nu twee knapen van inlandse soldaten op Tekko af, die bij de laatste woorden van de sergeant in elkaar gekrompen was. Zonder veel omslag greep één van de Noorse soldaten Tekko in zijn nek en sleurde hem de kroeg uit, terwijl de andere soldaat hem nog 'n stomp in de rug toediende.

Voor de deur van de kroeg waar Tekko zo hardhandig werd uitgesleurd, stond een jeep en terwijl één van de inlandse soldaten achter 't stuur plaats nam, frommelde een ander onze vriend, onder luid protest in 't achterste gedeelte van de auto. Nadat de sergeant een sigaret opgestoken en naast de chauffeur plaats genomen had, gaf hij 't bevel om te vertrekken. In vliegende vaart reed de jeep over 't hobbelige plaveisel van de kleine nauwe straatjes en Tekko zat in doodsangst, dat ze ergens tegenaan zouden rijden. Alles ging goed en toen zij even later over de grote weg stoven, die naar 't gar-

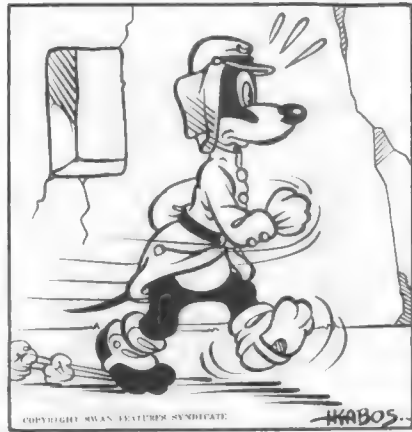
nizoen leidde, begon hij heftig tegen zijn arrestatie te protesteren. Hij probeerde zijn onschuld duidelijk te bewijzen, hij schold en hij smeekte tot de sergeant zich eindelijk kwaad omdraaide en hem toesnauwde: „Nu is 't genoeg, kop houden en stil zitten, met je praatjes wacht je maar tot je bij de generaal bent!” Tekko durfde zich nu haast niet meer te bewegen, laat staan, dat hij nog iets zeggen durfde en na de dolle rit over de grote weg reden zij even later in een moordend tempo 't kazerneplein op.

De auto reed in een grote boog 't kazerneplein op en kwam bij een groot bureau tot stilstand. Tekko werd uit de jeep getrokken en op bevel van de sergeant tussen twee Moorse soldaten naar binnen gebracht om voor de generaal geleid te worden.

Eenmaal bij de generaal gekomen, stak Tekko onmiddellijk van wal: hij liet zich door diens martiaal uiterlijk niet in 't minst intimideren. „Zeg jij met je mooie gouden petje,” begon Tekko, „nu moet je toch eens even luisteren, dit grapje gaat werkelijk te ver, als ik met goede papieren op tafel kom, dan . . .” Verder kwam hij niet. „Wel sacrebleu,” barstte de generaal los, „hoe haal je het

in je akelige flaporenhoofd om hier te spreken zonder dat je iets gevraagd wordt. Je bent niet teruggekeerd van inschepingsverlof en daar staat zeven en een half jaar op: al je makkers zijn op schepen der woestijn vertrokken en jij alleen bent gedeserteerd nom de Dieu! Voor deze ene keer zal ik mijn hand over mijn hart strijken en 't nog door de vingers zien,” en met een klap op de tafel, „vooruit naar de fourier en ga je daarna melden bij sergeant Bulldog en vergeet nooit dat je deze bijzondere oplossing te danken hebt aan de grote edelmoedigheid van je commandant, generaal Krulstaart!”

Na de uitbrander van generaal Krulstaart begaf Tekko zich naar de fourier. Deze bleek een zeer zacht-aardige man te zijn en hij toonde veel begrip voor Tekko's moeilijkheden. „Ja jongen,” sprak de fourier na Tekko's relaas aangehoord te hebben, „ik kan het mij best voorstellen dat je geen zin hebt om tegen die Rifkabylen te gaan vechten, want dat is niets gedaan . . . ja die jas zit je gegoten . . . ik ben gelukkig afgekeurd voor de buitendienst vanwege mijn voeten . . . hier pas die pet eens op, oh ik zie dat je een natuurlijke bescherming tegen de zon hebt, een neklap heb je dus niet nodig, nee, die buitendienst is niets meer tegenwoordig, 't is maar vechten, vechten en nog eens vechten, orde en rust, her-

stellen noemen ze dat, maar ja je moet er maar van maken wat er van te maken valt . . . ziezo nu heb je alles en tot ziens maar hoop ik!”

Tekko ging met zijn uitrusting naar de kamer en al gauw was hij in een druk gesprek gewikkeld met een in de dienst vergrijsde soldaat. Na Tekko uitvoerig over de dienst te hebben ingelicht eindigde de soldaat met de woorden: „Ja, je had 't niet beroerder kunnen treffen, sergeant Bulldog is de grootste bloedhond van de hele divisie, ga je maar gauw bij hem melden, anders zwaait er wat!” Tekko sprong van zijn krib en stapte naar de onderofficierskamer om zich te gaan melden bij sergeant Bulldog.

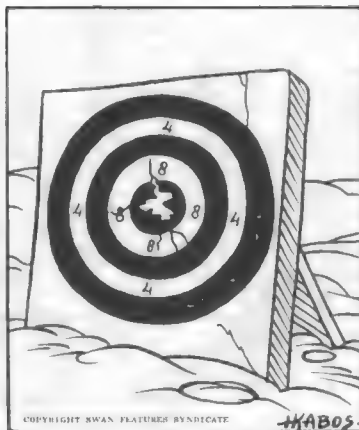
Weldra had Tekko de onderofficierskamer van sergeant Bulldog gevonden en na bescheiden op de deur geklopt te hebben opende hij deze. „Hallo sergeant,” zei Tekko benepen, terwijl hij binnen trad en vriendschappelijk met de hand wuifde, „ik moest mij even bij u melden, mijn naam is Taks, Tekko Taks wel te verstaan!” Bij ’t binnentreden van Tekko was sergeant Bulldog opgestaan en na de handen in de zij geplant te hebben monsterte hij de nieuwe recruit, waarbij hij één oog dichtkneep. Toen hij echter hoorde en zag op wat voor een manier Tekko zich meldde, liep hij rood aan van woede en opende hij zijn grote mond om Tekko toe

te brullen: „Wat moet dat betekenen soldaat?” Je lijkt wel een burger, vooruit naar je kamer en over twee minuten met volle uitrusting op ’t exercitie-terrein, dan zullen we eens gauw een goed soldaat van je maken en de achterstand die je gekregen hebt inhalen!” Tekko maakte een noodsprong en bevond zich in een minimum van tijd weer op de gang. Twee minuten later rende Tekko met volle uitrusting, onder de brallende commando’s van sergeant Bulldog, in de hete zon als een gek in de looppas op ’t exercitieveld in de rondte, waarbij hij moest liggen en opstaan.

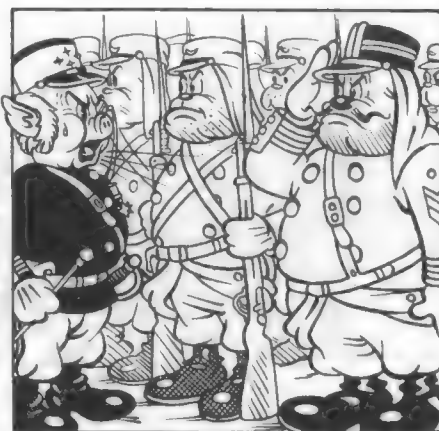
Nadat de ruwe sergeant Bulldog onze Tekko had laten exerceren tot hij er bijna bij neer viel, nam hij hem mee naar de schietbaan. „Zo manneke,” grauwde hij tegen Tekko, „nu begin je je zo langzamerhand zeker al een beetje militair te voelen, hè? Maar we zijn er nog niet, oh nee nog lang niet, nu gaan we voor de verandering maar eens een beetje schieten en als je dat eindelijk kan ben je mans genoeg om de orde en rust in 't binnenland te gaan herstellen, begrepen?” Tekko begreep er niet veel van en hij voelde zich ook lang geen militair,

maar daar liet hij, gelukkig maar, niets van blijken. „Kijk,” snauwde sergeant Bulldog terwijl hij voordeed hoe of er geschoten moest worden, „zo moet je schieten en nu jij!” Nog bevend en trillend van 't exerceren nam Tekko 't geweer onder de arm, in plaats dat hij het tegen de schouder zette en hierover maakte sergeant Bulldog zich zo kwaad, dat hij zijn been optilde, uithaalde en Tekko zo'n trap tegen zijn zitvlak gaf, dat 't geweer met een luide knal afging en Tekko als een voetbal werd weggetrapt.

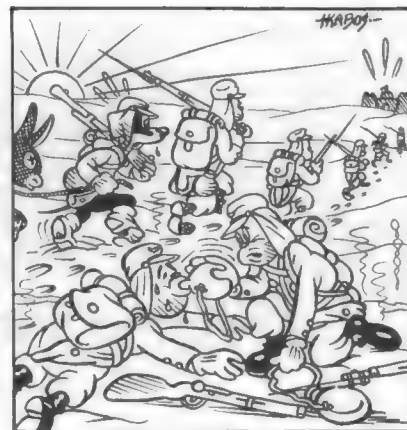
Tekko kwam gelukkig zacht in het mulle zand terecht en toen hij opgestaan was en naar de schietschijf keek, kon hij zijn ogen bijna niet geloven. Hij raapte zijn geweer op en naderde de sergeant, die hem cynisch aankeek. „Sergeant, k-k-kijk eens,” stotterde onze vriend, „k-k kijk eens, i-i-ik heb r-r-r-roos geschoten!” „Inderdaad, 't schot, dat door de trap tegen Tekko's zitvlak afgegaan was had doel getroffen, de kogel was precies midden door de roos gegaan „Zo,” donderde sergeant Bulldog, „heb jij roos geschoten, waarom heb je mij niet gezegd dat je schieten kon, denk je dat ik hier voor mijn

plezier met jou mijn tijd sta te verlummelen?” En hij vervolgde tot de verblufte Tekko „laat ik je eens wat zeggen soldaat, je tropenopleiding is hiermede geëindigd, je bent nu wat wij noemen „gevechtssklaar” en dus kan je morgenochtend vroeg mee uitrukken naar fort „de Koperen Ploert”, marsen leer je dan onderweg van zelf wel, 't fort ligt hier maar een goede dagmars vandaan. En nu naar je kamer om te pakken en je spuit schoon te maken en vergeet niet om morgenochtend op tijd op 't appèl te zijn.”

De volgende morgen, toen de zon nog maar nauwelijks boven de kim verschenen was en ieder fatsoenlijk mens nog sliep, stond er op de binnenplaats van de kazerne een kleine troep soldaten opgesteld, in twee gelederen. Allen waren present en dat was geen wonder, want de soldaten van sergeant Bulldog waren, nadat er eens één keer één te laat was geweest, nooit meer te laat op 't appèl verschenen. „Daar komt de generaal” siste sergeant Bulldog en bulderend vervolgde hij: „Geef-acht, soldaat Taks geleidt de ezel, soort zoekt soort!” Hierna meldde de sergeant de troep present bij generaal Krulstaart die naderbij gekomen was. „In orde sergeant, ga maar voor de troep staan”, knorde generaal Krulstaart

en met luider stem schreeuwde hij: „Sergeant, korporals en manschappen, daar ik weet dat jullie tijd beperkt is omdat jullie nog een geforceerde mars voor de boeg hebben, zal ik 't maar heel kort maken. In fort „de Koperen Ploert” wacht jullie een grootse taak, jullie zijn namelijk uitverkoren om de orde en rust in dat gebied te mogen herstellen. Daar ik weet dat de verhouding tussen meerderen en minderen zeer kameraadschappelijk is, ben ik ervan overtuigd, dt julie die taak met plezier zullen volbrengen. Weet dat de ogen van hen in 't vaderland op julie gevestigd zijn en dat jullie in gedachten vergezeld worden door jullie commandant, generaal Krulstaart!”

Nadat generaal Krulstaart zijn toespraak beëindigd had begaf hij zich weer naar zijn kamer, en ter zelfder tijd gaf sergeant Bulldog de troep het bevel te vertrekken. Zwaar bepakt en bewapend en met gezichten die niet van veel enthousiasme getuigden trokken de soldaten de poort uit en de woestijn in. Tekko liep aan het hoofd van de troep en leidde 't ezeltje dat bepakt was met munitie, geweren, een mitrailleur en extra water voor de soldaten. In 't begin vond hij de mars niet onaardig, zo'n woestijntocht was weer eens heel wat anders, maar toen hij merkte dat zij maar om de twee uur tien minuten rust kregen, ging de aardigheid er al gauw af. In de middag toen de zon de soldaten en de woestijn

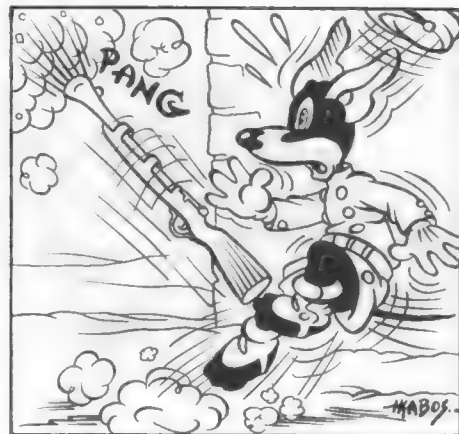
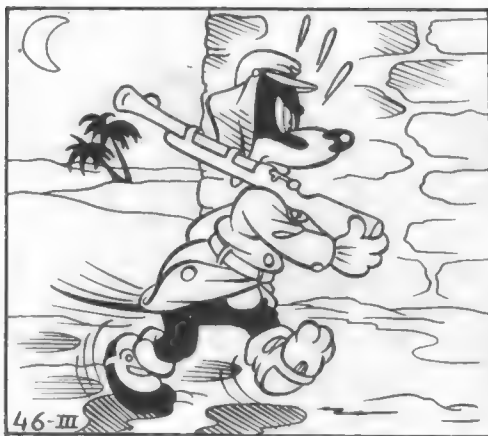
met verzenkende hitte blakerde was er van de troep die 's morgens zo keurig de poort uitgemarcheerd was niet veel meer over. De watervoorraad was aanzienlijk geslonken en de soldaten sleepten zich nog slechts met moeite voort door 't hete zand. Ook Tekko sjokte doodmoe door 't mulle zand, maar hij hield vol. Tegen de avond toen de zon al achter de horizon verdween doemde in de verte eindelijk 't silhouet op van fort „De Koperen Ploert”, en de soldaten die van pure uitputting neergevallen waren, werden ijlings met de laatste druppel water door hun kameraden bijgebracht en verder gevoerd en zo bereikte de troep haar doel.

Toen de soldaten eindelijk binnen de muren van fort „De Koperen Ploert” gekomen waren, vielen zij uitgedroogd op de waterput aan. Sommigen hadden niet eens de kracht meer zich naar de put toe te slepen en moesten door kameraden geholpen worden. Tekko moest op bevel van sergeant Bulldog, die zich behagelijk met zijn rug tegen de waterput op de grond had uitgestrekt en alweer een sigaretje rookte, eerst het ezeltje verzorgen, voordat hij zelf mocht gaan drinken. Maar toen hij dan eindelijk, nadat de afgeloste troep allang vertrokken was, bij de waterput kwam, was er niemand meer om hem te verdringen en kalm putte hij zijn emmertje water, waarvan hij eerst gulzig de helft op-

dronk en met de rest zijn veldfles vulde. Ziezo, dat leed was alweer geleden, nu zou hij eens even lekker gaan zitten uitrusten tegen die muur daarginds. Sergeant Bulldog zou hem nu toch zeker wel met andere ogen bekijken?!. En inderdaad, sergeant Bulldog bekeek onze vriend met andere ogen, want toen Tekko nog maar een paar stappen gedaan had, struikelde hij over een steen, zodat de veldfles hem uit de handen vloog en de inhoud precies midden in Sergeant Bulldogs gezicht terecht kwam.

Woedend vloog deze overeind en terwijl hij de vuist tegen Tekko balde, brulde hij: „Natuurlijk ben jij dat weer, akelig hondsvot, voor straf krijg jij vannacht de hondenwacht!”

Tekko had dus weer eens voor de zoveelste keer in zijn leven pech gehad. De eerste wacht na zo'n zware mars viel natuurlijk al niet mee, maar de hondenwacht, zo precies midden in 't holst van de nacht, als al de anderen heerlijk lagen te rusten, nee dat was gewoon verschrikkelijk. Tekko ging zo gauw mogelijk slapen, maar toen hij 's nachts door de korporaal van aflossing gewekt werd, was hij nog lang niet uitgerust. Om niet in slaap te vallen tijdens zijn wacht, iets wat niet alleen verboden maar hier ook uiterst gevaarlijk was, liep Tekko voor de poort van 't fort steeds maar heen en weer. En als je nu zo 's nachts ergens buiten helemaal alleen loopt en niemand hebt om tegen te praten, ga je gauw in je zelf

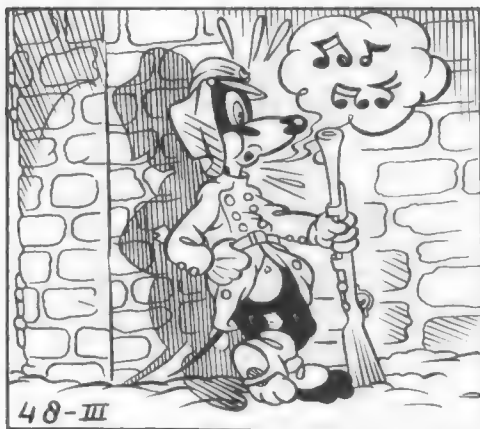
praten. „Tjonge,” mompelde Tekko. „'t Is toch wonderlijk dat ik nu zomaar midden in de woestijn loop en dan te bedenken dat ik dat te danken heb aan dat schot dat afging omdat ik een trap tegen mijn zitvlak kreeg. Ja 't is allemaal erg raar, want ik weet eigenlijk nog niet eens hoe zo'n geweer nu precies werkt!”

Bij de laatste woorden had Tekko zijn geweer onwillekeurig onder de arm genomen om te onderzoeken waarvoor al die palletjes en nippeltjes eigenlijk dienden en zo kwam het dat hij op een gegeven moment aan de haan van zijn geladen geweer trok. Met een daverende knal ging 't geweer af en terwijl Tekko van schrik een meters hoge luchtsprong maakte liet hij 't geweer op de grond vallen.

Voor dat onze vriend nog tijd gehad had om zich van de schrik te herstellen zwaaide de deur van het fort wijd open en stormde de troep met sergeant Bulldog aan de spits de poort uit. Tekko, die zelfs nog geen tijd gehad had om zijn geweer op te rapen, stak van schrik zijn beide armen omhoog toen hij de zwaar bewapende mannen naar buiten zag komen. „Halt, stop, wachten” schreeuwde sergeant Bulldog, toen hij geen vijand zag en op Tekko afkomende brulde hij: „Wat sta jij daar angstig te kijken soldaat Taks, stom van me om juist jou op deze tijd hier op wacht te zetten, ik had vooruit kunnen

weten dat jij ongeluk zou aanbrengen: vooruit zeg op, waar is de vijand, vlug, van welke kant kwam dat schot!” En Tekko, die te bang was om te zegen wat er nu eigenlijk precies gebeurd was, wist niet beter te doen dan zomaar in ’t wilde weg in zekere richting te wijzen. „Ah”, krijste sergeant Bulldog, terwijl hij alweer vooruit stormde. „volgen”!. De soldaten liepen hard hollend achter sergeant Bulldog aan de woestijn in en Tekko bleef alleen achter. Vlug raapte hij zijn geweer op en toen betrok hij lustig fluitend opnieuw de wacht.

Met 't heerlijke besef van niet lastig gevallen of op de vingers gekeken te worden leunde Tekko, nog steeds lustig fluitend, tegen de buitenmuur bij de poort aan. Hoe het kwam wist hij zelf niet, maar hij had opeens helemaal geen last van slaap meer. Eerst floot hij „Ouwe Taaie” daarna een boogie woogie en net toen hij begonnen was aan „waar de blanke top der duinen” hield hij plotseling op. Zijn mond zakte open en terwijl hij met uitpuilende ogen in de verte staarde rezen de haren hem te berge. „Hou me vast,” kreunde onze vriend, „daar begint 't gegooi in de glazen, nu zal je het hebben en ik

ben helemaal alleen. oei, oei, oei, wat moet ik beginnen!?”

Was sergeant Bulldog nu maar hier; die zou wel weten hoe hij dat zaakje aan moest pakken, kom, vlug, ik moet direct iets doen, anders is 't te laat!” Inderdaad zag 't er niet zo mooi uit voor onze vriend want in de verte naderde in snelle vaart een heel stel zwaar bewapende Rif-Kabylen op kamelen en wanneer Tekko hun in handen zou vallen, zou 't wel eens kunnen gebeuren, dat 't heel gauw met hem gedaan was.

Gelukkig kwam Tekko vrij spoedig tot bezinning en hij verdeed de weinige tijd die hem nog restte niet met nutteloos geleuter, maar ging direct tot handelen over. Met het geweer onder de arm geklemd holde hij zo snel als zijn korte beentjes hem dragen konden 't fort in en verdween in een grote tent. Nauwelijks was hij in de tent of hij zwiepte zijn geweer naar buiten, even later gevolgd door zijn koppel en uniformjas en direct daarop deed hij met een doffe plof zijn pet op de zanderige bodem buiten de tent terecht komen. Dit alles was in een oogwenk geschied en dat Tekko er iets mee moest voor

hebben was duidelijk want anders zou hij zijn wapen niet weg gegooid hebben. Maar hoe dan ook, hij scheen in ieder geval niet van plan te zijn om 't fort tot zijn laatste druppel bloed te verdedigen. Of hem dat eventueel gelukt zou zijn is natuurlijk weer een andere vraag. Nauwelijks was 't stof, dat door 't neerkomen van de uniformpet op de grond ontstaan was, echter opgetrokken of met groot geweld en veel geschreeuw en gekrijs stormden de kameelruiters door de poort, die Tekko in zijn haast vergeten had te sluiten, naar binnen.

Toen de aanstormende kameelruiters, eenmaal binnen de muren van 't fort, geen tegenstand ontmoeten brachten zij hun rijdieren onmiddellijk tot staan en riepen verscheidenen van hen: „Bij Allah, hinderlaag!” Boven 't rumoer van stemmen en het wapengekleter uit klonk de stem van de hoofdmán die schreeuwde: „Stilte, dáár zitten een vrouwmens, die zullen wij vragen waar blanke soldaten zijn!” En inderdaad, zodra het stof een weinig opgetrokken was, zagen allen een als Opsterse vrouw gekleed wezen bevend op de grond zitten. „Hela!” schreeuwde de hoofdmán, die afgestegen was en nu op het vrouwspersoon toetrad. „Waar zijn soldaten van

legioen, ik Ali Ben Hakmaar, ik machtig woestijnvorst, vlug waarheen zijn soldaten van legioen, kel direksion, welke richting?”

Het van angst trillende wezen dat voor de hoofdmán op de grond zat hief de arm op en wees bevend met de vinger in de richting, tegenovergesteld aan die waarin de soldaten, onder leiding van sergeant Bulldog, de woestijn in gelopen waren. Met een goedkeurend gegrom draaide de hoofdmán zich om en terwijl hij zijn rijdier besteeg schreeuwde hij: „Allons, de woestijn in, inhalen en attaqueren!” En even snel als zij gekomen waren, waren de kameelruiters weer verdwenen.

Zodra de laatste kameelruiter 't fort weer verlaten had, stond het als een Oosterse vrouw geklede wezen op en liep naar de poort. Het sloop de Poort uit en bewoog zich behoedzaam voorwaarts tot aan 't eind van de muur en toen het voorzichtig om de hoek gluurde zag het nog juist hoe de wegrijdende Rifkabylen zich oplossen in de donkere nacht. Jullie hebben natuurlijk allemaal geraden, dat de als een Oosterse vrouw geklede persoon niemand minder dan Tekko was. Mooi zo, jullie hebben goed geraden. Zodra Tekko zich dan ook overtuigd had dat 't gevaar geweken was, wierp hij het witte

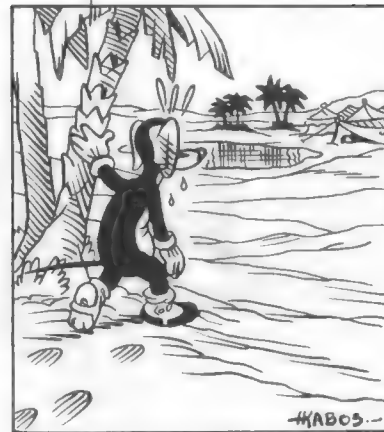
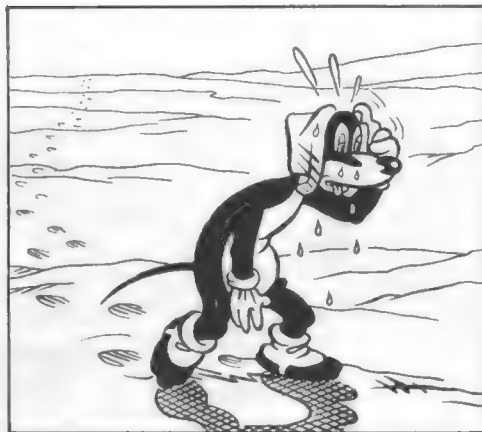
gewaad af en grinnikte hij: „Hi, hi, waar zo'n mooi wit tentzeiltje toch al niet goed voor is, ik had nooit kunnen denken, dat je daarmee een heel stel Bultrijders de woestijn in kon sturen!”

En daarna vervolgde hij gierend, terwijl hij met de ene hand zijn buik vasthield van 't lachen en zich met de andere op de benen sloeg: „'t Is om je een aap te lachen, sergeant Bulldog met zijn mannen de ene kant op en de Rif Kabylen de andere kant, die kunnen lang zoeken voor ze elkaar gevonden hebben!”

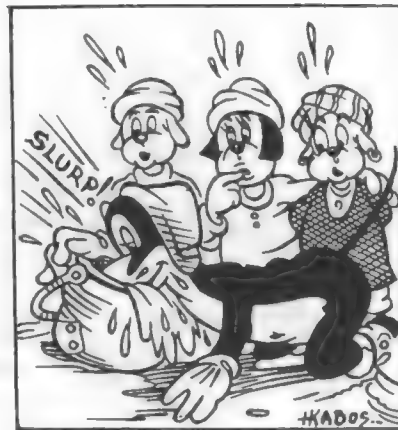
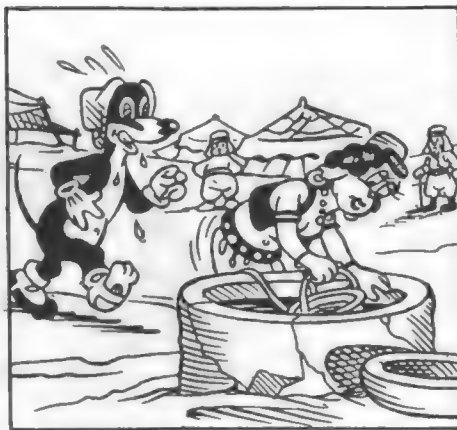
Nadat Tekko naar hartelust gelachen had om de dolle situatie, die hij zelf geschapen had, begon hij de ernst ervan in te zien. Hij ging op een steen zitten, die een eind voor de poort lag en overdacht de toestand. „Dat is nu wel allemaal heel aardig, wat ik daar uitgespookt heb,” mompelde onze vriend. „maar een mens kan ook te ver gaan. Als sergeant Bulldog geen vijand kan vinden en op patrouille gaat, kan 't lang duren, voordat hij terugkomt en in die tussentijd konden die Rif-kabylen wel weer eens terug komen en dan zou dat truckje van die verkleedpartij wel eens niet meer kunnen opgaan en dan brr... ik moet er gewoon niet aan denken. In 't

andere geval, als door de één of andere omstandigheid die twee troepen elkaar ontmoeten, zou 't best kunnen gebeuren, dat sergeant Bulldog en zijn mannen het tegen die overmacht van kameelruiters moesten afleggen en dan zit ik hier moederziel alleen in de woestijn. Ik ben dan wel is waar min of meer vrij, maar wacht eens even, vrij... vrij... ik ben vrij!” Bij die ontdekking sprong Tekko verheugd op en jubelde: „Vrij, ik ben vrij, ik heb geen uniform meer aan, ik ben weer gewoon Tekko Taks, ik smeer 'em.” En zonder zich nog een ogenblik te bedenken, stapte hij zomaar de woestijn in.

Zonder zelfs nog maar één keer om te kijken liep Tekko de woestijn in en daar het nog steeds donker was duurde het niet lang of er was van 't fort dat hij zo haastig verlaten had niets meer te zien. Maar Tekko dacht aan geen fort meer, hij was veel te veel vervuld door de gedachte aan zijn herkegen vrijheid. Hij liep en hij liep maar, recht toe recht aan steeds verder de woestijn in. Nu is 't heel erg dom om een woestijn in te gaan zonder kompas en dat merkte Tekko weldra ook, maar te laat. Toen hij na een paar uur lopen moe werd en wilde gaan rusten bleef hij met een schok stilstaan. „Haha,” mompelde hij „wat nu, hoe moet ik nu straks verder en

waar ga ik eigenlijk naar toe, ik weet heg noch steg?” En geen wonder, waar hij ook keek in de duisternis om hem heen, overal zag de woestijn er hetzelfde uit. Na even gedacht te hebben, besloot Tekko maar door te lopen, want volgens hem moest zijn weg toch ergens op uitkomen. Zo kwam 't dat onze vriend tegen de morgen uitgeput van vermoeidheid, honger en dorst nog steeds door de woestijn sjokte. Maar uiteindelijk kreeg Tekko gelukkig toch nog gelijk, want net toen het dag geworden was en hij nog eenmaal omkeek alvorens van uitputting in elkaar te zakken zag hij opeens een oase met een groot tentenkamp voor zich.

Zo had Tekko dan toch gelijk gekregen want de ingeslagen weg was, zij 't dan ook op 't nippertje, toch ergens op uit gekomen. Hij dronk vlug een paar slokken water uit een plas die hij moest passeren voordat hij aan het tentenkamp kwam; maar zijn nieuwsgierigheid won 't van zijn dorst en zo kwam het dat onze vriend met zijn laatste restje uithoudingsvermogen iet of wat slingerend het tentenkamp binnenstapte. Het viel Tekko wel op dat hij in 't kamp uitsluitend vrouwen, kinderen en grijsaards zag, die hem verbaasd aangaapten, maar hij dacht daar niet verder over na en liep zo vlug als hij nog gaan kon op de bron af, die zich midden in het tentenkamp

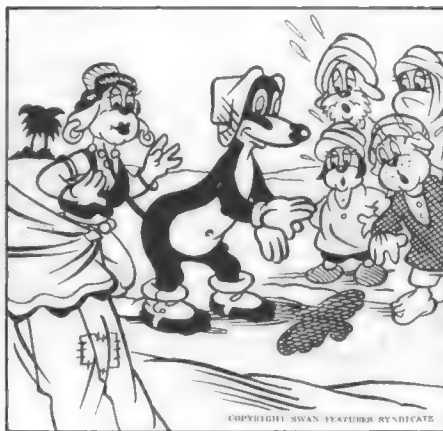
bevond en waaruit juist een mooie slavin een emmer water putte. Juist op 't moment dat de jonge slavin met de emmer water, die zij geput had, weg wilde lopen bereikte Tekko de bron.

Vol verbazing gaapte ook het jonge meisje hem aan en zij keek nog verbaasder toen Tekko haar de volle emmer ontnam, die op de grond zette en hem achter elkaar leegslurpte. Drie kinderen, die in het tentenkamp thuis hoorden en nieuwsgierig naderbij gekomen waren, keken met grote ogen en open monden toe, want zo hadden zij nog nooit iemand zien drinken. En jullie denk ik ook niet.

Zodra Tekko de emmer helemaal leeggedronken had, wilde hij deze weer aan 't aardige jonge meisje teruggeven, maar voordat hij dat had kunnen doen, traden de drie kleuters hem in de weg en begonnen in een onverstaanbare taal tegen hem te spreken. Niet begrip- pend staarde Tekko 't drietal aan, tot hij opeens hun uitgestoken handjes zag en één van de kinderen zelfs 't gebaar zag maken van geldtellen. „Aha, natuurlijk,” dacht onze vriend, „ze willen wat geld van mij hebben, die kinderen zijn naar mij toe gekomen om te bedelen, zij zijn waarschijnlijk in Afrika wat bij ons de zigeuners zijn. Jammer dat ik nu helemaal niets bij mij heb om aan die hummels te geven, zelfs niet de kleinste kleinigheid.

Tekko wilde juist de mond openen om 't drietal te ver- tellen dat hij tot zijn spijt niets bij zich had om hen te geven, toen hij opeens bedacht, dat zij hem toch niet zouden kunnen verstaan en daarom strekte hij maar gauw de handen uit met de palmen naar boven, want dat leek hem de meest begrijpelijke manier om de kleinen aan 't verstand te brengen, dat zij niets van hem te verwachten hadden. De kinderen keken hem weliswaar een beetje ongelovig aan, maar trokken toch hun uitge- stoken handjes terug en toen zag Tekko opeens de scherp afgetekende schaduwen, die zijn eigen handen op 't licht gekleurde woestijnzand wierpen en dat bracht hem op een idee.

Tekko, die niets bij zich had om aan de kinderen te geven en toch iets voor de kleinen wilde doen, legde nu vlug de handen over elkaar en strekte vervolgens een paar vingers uit, zodat er op de grond een schaduwbeeld ontstond, dat duidelijk een gezicht met twee lange recht-op staande oren voorstelde. De kinderen, die nog nooit zo iets gezien hadden, keken hun ogen uit en slaakten bewonderende uitroepen, terwijl ook de mooie, jonge slavin belangstellend toekeek. Op de enthousiaste uitroepen van de kinderen kwamen nog meer kleuters en zelfs enige vrouwen en grijsaards aangelopen en zo stond Tekko weldra voor een tamelijk talrijk publiek zijn kunsten te vertonen. Toen hij zijn laatste kunstje met de schaduwbeelden, de vliegende vogel, vertoond had, bleef

't publiek hem bewonderend aan staan kijken en ging er een goedkeurend gemompel door de rijen. Een vrouw in een lang, wit gewaad van wie Tekko niet kon zeggen of ze jong of oud, mooi of lelijk was, maar waarvan hij dacht zo heb ik er een dag geleden ook nog eventjes uitgezien, trad, evenals de schone, jonge slavin, op hem toe en begon hem van alles te vragen in dezelfde onverstaanbare taal die de kinderen zoëven tegen hem bezigden. Tekko, die er niets van verstond, haalde niet begrijpend de schouders op en dacht bij zichzelf: „zij verstaan mij toch niet als ik zeg dat ik hen niet begrijp, laat ik mij daarom maar op 't standpunt stellen van wie niets zegt heeft ook niets te verantwoorden, dat lijkt mij voorlopig 't verstandigst.“

De vrouw in 't witte gewaad, die begreep dat Tekko haar niet verstond, schaarde zich weer onder de toeschouwers, maar 't lief tallige slavinnetje bleef dicht in Tekko's buurt. „Ja,” dacht onze vriend „dat slavinnetje is een erg aardig meisje, jammer dat zij mij niet verstaat en ik dus geen gesprek met haar kan beginnen, maar wacht, ik zal haar tonen, dat wij Taksen meer in onze mars hebben dan alleen maar schaduwbeelden maken”, en hij greep de emmer, die nog steeds op de grond stond en spoedde zich naar de bron, gevolgd door de blikken van de opnieuw nieuwsgierig geworden toeschouwers. Tekko putte een volle emmer water en kwam lachend terug met opgeheven wijsvinger, waarmede hij zeggen wilde: „Let op, ik ga weer beginnen.” In spanning keek

het publiek toe hoe Tekko de emmer water eerst langzaam heen en weer en toen plotseling hevig in de rondte zwaaide. Hij zwiepte de emmer met zo'n vaart in de rondte, dat de omstanders hem haast niet meer met de ogen konden volgen en geen druppel water viel op de grond! Dat kunstje met die emmer water is geen fantasie, maar 't kan echt hoor! Jullie kunnen 't zelf misschien ook wel eens proberen, of als jullie 't zelf niet aandurven doet jullie grote broer of jullie vader 't misschien wel eens voor jullie. Denk er echter om, dat jullie 't niet in de keuken of in de kamer doen, maar in de tuin, dat moest Tekko ook altijd van zijn moeder, toen hij nog klein was.

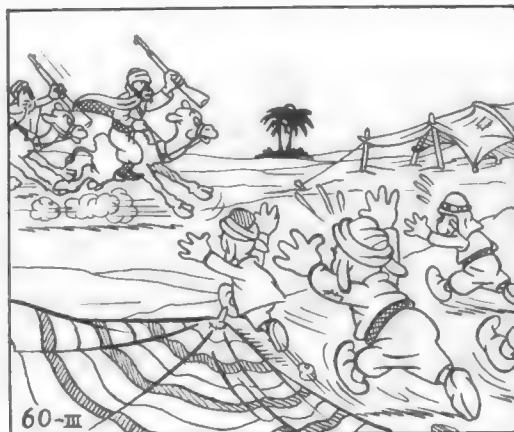
Zodra Tekko de emmer water, die hij met al zijn kracht in vliegende vaart in de rondte gezwaaid had, weer gewoon in zijn hand hield, zonder dat er ook maar één druppeltje water verloren was gegaan, barstten de omstanders in een luid gejuich uit en klaptten ze allemaal hard en langdurig in de handen. Zoiets geweldigs hadden de woestijnbewoners nog nooit meegemaakt, deze blanke man moest wel een heel groot tovenaars zijn volgens hen. Lachend nam Tekko de ovatie in ontvangst en toen 't applaus maar steeds aanhield besloot onze vriend nog maar een staaltje van zijn kunnen ten beste te geven. „Je kan per slot nooit weten waar 't goed voor is”, dacht hij. Een eindje verderop zag hij een houten nap op de grond

staan en kalm en waardig stapte Tekko er op af, halverwege een stuk papier oprapend. Het publiek met de jonge slavin aan de spits volgde hem op de voet en zag toe hoe Tekko de houten nap tot de rand toe met water vulde en er vervolgens 't stuk papier oplegde. Hierna tilde onze vriend de houten nap op en terwijl hij met één hand 't stuk papier op zijn plaats hield, draaide hij met de andere hand de nap voorzichtig om. Toen Tekko de hand, die 't papier steunde wegtrok, werd 't doodstil onder de omstanders en tot aller verbazing bleef 't papier tegen de nap aanzitten en viel er ook dit keer weer geen druppel water op de grond.

Toen Tekko de nap water met 't stuk papier weer voorzichtig in de normale stand had teruggebracht brak er een oorverdovend applaus los, dat hij vormelijk en toch heel blij in ontvangst nam. Voor de woestijnbewoners was het onmogelijke geschied, een man, die een nap vol water met alleen maar een stuk papier er los bovenop omkeerde zonder dat er maar iets van 't water uitviel, nee, dat was als je het zelf niet gezien had absoluut ongelooflijk, die man moest wel een heel groot tovenaars zijn. Terwijl een deel van de omstanders nog in de handen klapte in de hoop dat Tekko nog een kunstje zou vertonen liepen enige kinderen hard weg. Weldra

werden de weggrennende kinderen door andere gevolgd en ook enige vrouwen en grijsaards verlieten haastig de plaats waar zij zoëven nog enthousiast hadden staan klappen. Tekko keek verbaasd om, teneinde te zien waarom zijn toeschouwers opeens zo'n haast hadden en toen hij zag wat er gaande was liet hij van schrik de nap met water, die hij nog steeds in de hand hield, op de grond vallen. „Oei?,” kreunde Tekko, „wat zou dat nu weer te betekenen hebben, wie weet wat er nu weer met mij gebeuren gaat?” En voordat hij tot drie had kunnen tellen, was 't hele publiek met inbegrip van het aardige slavinnetje verdwenen en stond hij moederziel alleen.

De kinderen, die 't eerst bij Tekko vandaan gelopen waren, waren de anderen een heel eind vooruit en onder 't uitstoten van allerlei onverstaanbare juichkreten holden zij met opgeheven handen een troep binnen rukkende kameelruiters tegemoet. Tekko, die nieuwsgierig geworden achter zijn publiek aangedribbeld was, was nu zo dichtbij, dat hij alles voorzichtig van achter een palmboom gade kon slaan. De eerste kameelruiters waren hem al gepasseerd toen hij bij de palmbomen aankwam waarachter hij zich verschool. Hij zag hoe de kinderen luid juichend op de kameelruiters toeliepen, die dan dikwijls haastig afstegen en de kleinen vriende-

lijk begroetten en op de arm namen en even later zag hij de begroeting van de vrouwen en grijsaards met de kameelruiters. Plotseling bleef hij van schrik als aan de grond genageld staan en geen wonder want helemaal achter aan de troep blij binnenkomende Rif-kabylen zag hij zwaar geboeid en gebonden sergeant Bulldog 't kamp binnengedreven worden. Gelukkig maar dat de woestijnruiters sergeant Bulldog degelijk de mond gesnoerd hadden, want toen hij even later onze vriend achter de palmboom opmerkte, zei hij een heleboel lelijke dingen tegen Tekko, die nu gelukkig door de doek voor zijn mond gesmoord werden.

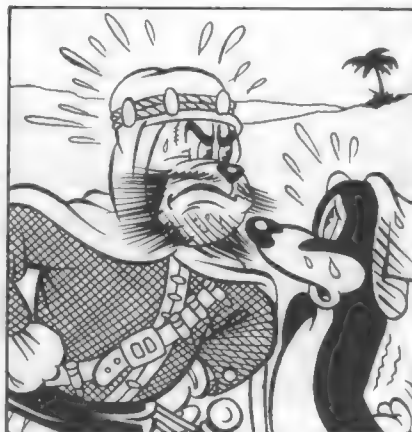

Sergeant Bulldog kreeg echter niet veel tijd om te overdenken wat of Tekko hier in dit Rif-kabylen kamp uitvoerde. Want de kinderen die hem in de gaten gekregen hadden begonnen nu met vuil en stenen te gooien. Er werd met afgekloven benen en stenen geworpen, kortom met alles wat maar voor het grijpen lag. En er ging een hoera'tje op wanneer één van de projectielen 't gezicht van Sergeant Bulldog raakte, die zich niet kon verweren. Toen Tekko merkte dat de sergeant wel wat anders te doen had dan op hem te letten, kwam hij schoorvoetend naderbij. Plotseling bleef hij echter be-

vend over al zijn leden staan, want een onaangename stem die hem enigszins bekend in de oren klonk, galmde achter hem: Wat moet dat hier, moi, ik duld niet blanke spionnen in 't kamp van Ali Ben Hakmaar". Voorzichtig draaide Tekko zich om en ja . . . toen stond hij van aangezicht tot aangezicht met de Rif-Kabylen hoofdman die hij in fort „De Koperen Ploert", zo'n fijne poets gebakken had. Tekko gaf de hoofdman geen kans om vragen te stellen en bukte zich om een paar stenen en benen van de grond op te rapen, waarmee hij nu op zijn beurt de sergeant begon te bekogelen.

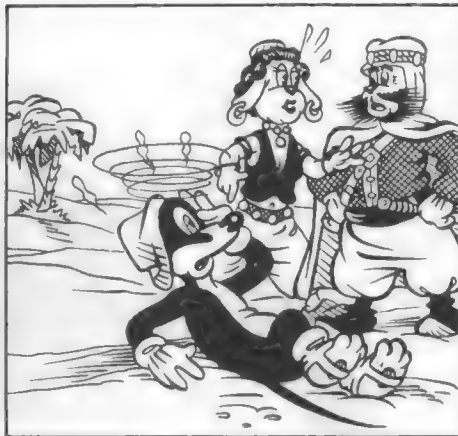

62-III

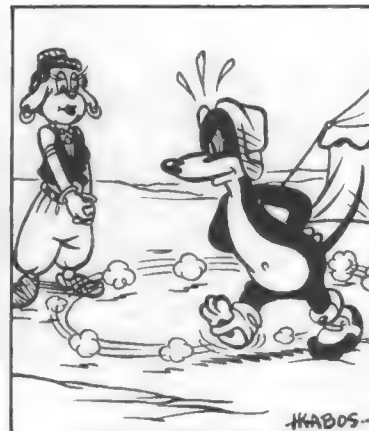
Toen Tekko de sergeant met stenen begon te gooien bleef Ali Ben Hakmaar met een vergenoegd gezicht achter hem staan toekijken. Tekko deed net of hij niets merkte en gooide rustig door zonder de sergeant echter te raken, wat maar gelukkig was, daar deze vast woedend geworden zou zijn. Op 't moment dat de gevangene rakelings aan hen voorbij ging hief Ali Ben Hakmaar de hand op, waarop de gevangene en zijn bewaker bleef staan en Tekko ophield met gooien, en schreeuwde met hese stem: „Breng deze gevangen blanke soldaat naar gindse tent en laat hem goed bewaken: morgen na feest der overwinning zal hij worden terecht gesteld!” De bewaker dreef sergeant Bulldog in de richting van de hem aangewezen tent en de hoofdman die de handen in de zij

geplant had keerde zich opnieuw naar Tekko waarbij hij hem dreigend en argwanend aankeek. „Wat doe jij hier blanke vreemdeling,” kraste Ali Ben Hakmaar, „vooruit geef antwoord of wou je soms 't lot van je blanke broeder delen?” Tekko begreep de hoofdman wel maar hij wist niet hoe hij hem antwoorden moest in dat gekke taaltje en daarom besloot hij maar te zwijgen, daar had hij trouwens tot nu toe nog steeds 't meeste baat bij gevonden. Ali Ben Hakmaar, die erg prikkelbaar was en niet gewend was dat men hem niet direct een behoorlijk antwoord gaf, raakte zo buiten zich zelf van woede dat hij Tekko van de grond oppakte en hem als een ramme- laar door elkaar schudde.

Hoe lang de Hoofdman van plan was om Tekko door elkaar te schudden weet ik niet, maar gelukkig zag de jonge mooie slavin van verre wat er met Tekko gebeurde en zij snelde dadelijk toe om onze vriend uit zijn benarde positie te verlossen. Zij rende op de Hoofdman af en gaf hem zo'n duw tegen de borst dat hij Tekko verschrikt op de grond liet vallen en een paar passen achteruit deinsde. Toen Ali Ben Hakmaar echter zag dat 't een slavin was die zo tegen hem durfde optreden werd hij nog bozer dan hij al was en snauwde haar toe: „Bij Allah, zo'n onbeschaamdheid kan slechts met bloed ongedaan worden gemaakt, dat kost je je leven Mirza!” Mirza liet zich echter niet van de wijs brengen en terwijl

zij op Tekko wees, die het nog groen en geel voor de ogen was, zei zij tegen de Hoofdman „Vergeef mij machtig heerser der woestijn, ik wilde slechts voorkomen dat gij een grote zonde beging want de man die gij zo hevig door elkaar schudde is een heilige, hij kan namelijk noch horen noch spreken en tevens is hij een groot tovenaars!” „Mmmm, zo, een heilige, een tovenaars, nu dan dank ik je wel liefstallige Mirza”, sprak de Hoofdman terwijl hij zich omdraaide en wegliep, maar maak die heilige tovenaars dan duidelijk dat ik hem evenals jij vanavond in mijn tent verwacht om 't feest der overwinning op te luisteren.

Zodra de Hoofdman vertrokken was, begon Mirza Tekko duidelijk te maken wat er van hem verwacht werd. Tekko hield zich namelijk nog steeds doofstom omdat hij uit alles begrepen had, dat hij daaraan waarschijnlijk zijn leven te danken had. Na heel veel gepraat van Mirza in woorden en gebarentaal snapte Tekko eindelijk wat er van hem verlangd werd en Mirza die hem wel aardig vond bleef maar door praten en liet onze vriend overduidelijk merken, dat zij hem heel graag mocht. Maar Tekko, die sedert zijn schooljaren niet meer veel met meisjes in aanraking gekomen was, werd een beetje verlegen en daarom maakte hij Mirza in gebarentaal maar gauw duidelijk, dat hij al een beetje verloofd

was. Toen hij dat nu aan Mirza, die hij op zijn beurt ook wel heel erg aardig vond, uitlegde, moest hij opeens aan Sireentje Zilverschub denken 't meisje dat hij tijdens zijn eerste avontuur onder water had leren kennen. „He”, dacht Tekko, dat is nu een lastig geval. Mirza is lief en aardig en ze heeft me bovendien nog 't leven gered, maar Sireentje Zilverschub was ook lief en aardig. Ik kan er echter met goed fatsoen toch geen twee vriendinnetjes op na houden, wat moet ik daar nu mee aan?” En terwijl Tekko met gefronst voorhoofd in de rondte ijsbeerde, stond Mirza te wachten tot hij met zichzelf in 't reine gekomen zou zijn.

Nadat Tekko nog een hele tijd in de rond geijsbeerd had, ging hij weer naar Mirza toe en maakte haar toen in gebarentaal duidelijk dat hij graag goede vrienden met haar wilde blijven, maar dan ook alleen goede vrienden en niets anders.

Tijdens deze uiteenzetting waren zij 't tentenkamp weer ingewandeld en weldra bevonden zij zich bij de bron waar Tekko zijn goochelkunsten vertoond had. Tekko ging op de rand van de put zitten en vroeg in gebarentaal aan Mirza wat of er nu verder met hem gebeuren ging. Mirza maakte hem toen duidelijk dat hij als doofstomme door de woestijnbewoners als een heilige werd beschouwd en zich dus overal onder hen vrij kon bewegen. „Maar die daar,” zei ze terwijl ze naar één van de tenten wees, „die blanke soldaat, die brengt 't er slechter af,

want die wordt morgen ter dood gebracht!” Tekko schrok, maar ja, hoe zou hij sergeant Buldog kunnen helpen? Intussen was men overal in 't kamp bezig voorbereidselen te treffen voor 't feest dat ter ere van de overwinning in de tent van de hoofdman gegeven zou worden.

Wild en gevogelte werden aan 't spit gebraden en overal in 't kamp waar de duisternis reeds begon te vallen, zag men muzikanten lopen, die zich naar de tent van Ali Ben Hakmaar begaven. Zodra het donker geworden was en de uitverkorenen zich in de tent van de hoofdman verzameld hadden, klapte Ali Ben Hakmaar in de handen en riepen allen om Mirza die als eerste iets ten beste zou geven om de aanwezigen bezig te houden.

Onmiddellijk nadat de hoofdman in de handen geklapt had gleed Mirza onmerkbaar de tent binnen en stond ze in 't volle bewustzijn van haar schoonheid op een prachtig tapijt midden in de tent, beschenen door 't zachte licht van een paar olielampen. Ali Ben Hakmaar gaf een teken en de muzikanten begonnen te spelen op hun vreemdsoortige muziekinstrumenten waarbij Mirza zich gracieus bewoog en 't ritme aangaf op haar tamboerijn. De toeschouwers keken met welgevalen naar de mooie Mirza die een oosterse sluierdans tot in de perfectie uitvoerde. Toen de dans geëindigd was en 't applaus niet ophield gaf Mirza nog een toegift en Ali Ben Hakmaar fluisterde zijn vrienden toe: „Deze liefstal-

lige Mirza bevalt mij, ik zal haar weldra tot vrouw nemen, zij is afkomstig uit Mohammeds paradijs, mij door Allah gezonden en wie zou deze parel onder de vrouwen meer toebehoren dan aan mij, Ali Ben Hakmaar, alleenheerser der woestijn!” En terwijl de hoofdman een slok nam uit een fles met vocht waarvan ik de naam niet weet sprak hij: „En nu mijne vrienden zal voor u optreden een blanke heilige tovenaars die op onverklaarbare wijze in ons kamp terecht gekomen is!” En Tekko, niet bewust van de grote roep die er van hem uitging zat moederziel alleen op de rand van de waterput te piekeren, hoe of hij sergeant Bulldog zou kunnen helpen om diens lot wat te verzachten.

Ali Ben Hakmaar stak zijn hoofd buiten de tent en zijn rauwe harde stem deed Tekko opschrikken uit zijn gepeins. „Héla, hier komen jij, blanke tovenaars!” schreeuwde Ali Ben Hakmaar terwijl hij Tekko wenkte. Onze vriend wipte van de waterput en ijlde naar de tent van de hoofdmans waar hij op vriendelijke wijze uitgenodigd werd om tegenover Ali Ben Hakmaar plaats te nemen. De hoofdmans klapte in de handen en onmiddellijk werden een schotel met een heerlijk gebraden kip en een schotel met gort en twee vette kluiven opgediend. Ali Ben Hakmaar greep één van de kluiven en gaf Tekko te

kennen hetzelfde te doen. De heilige blanke tovenaars liet zich niet lang bidden want hij rammelde letterlijk van de honger en zo zaten de hoofdmans en Tekko weldra broederlijk naast elkaar met smakkende geluiden van hun kluiven te genieten. Ook de overige aanwezigen deden zich flink te goed aan spijzen en dranken wat duidelijk merkbaar was aan de slurpende geluiden die de tent vulden. Toen Tekko al 't vlees van de kluif afgekloven had bleef hij bedremmeld naar het kale bot staren, want hij had er geen flauw idee van waar hij dat ding laten moest.

De hoofdman, die onder het verorberen van zijn kluif tersluiks naar Tekko had zitten loeren en nu zag hoe onze vriend geen raad wist met 't afgekloven been, rukte met een nijdig gebaar het laatste stukje vlees van zijn eigen kluif en terwijl hij Tekko glunderend aanzag wierp hij met een breed gebaar 't overgebleven kale bot over zijn schouder achter zich. „Wat een rare kerel”, dacht Tekko, „verbeeld je dat ik thuis ook alle afgekloven benen zo maar door de kamer smee, nee dat voorbeeld vindt bij mij geen navolging, daar ben ik veel te netjes voor opgevoed”, en toen hij weer naar de hoofdman keek om te zien wat die daar wel van zeggen zou, zag hij dat deze allang geen notitie van hem nam, maar in druk gesprek gewikkeld was met één van de onderaanvoerders. Tekko probeerde stilletjes mee te luisteren

maar hij begreep niet veel van wat er tussen Ali Ben Hakmaar en de onderaanvoerder besproken werd. Plotseling ging er echter een schok door hem heen en spitste hij de oren en terwijl hij afwezig op 't kale been sabbelde hoorde hij enige bekende namen noemen.

Duidelijk verstond hij enige malen Mocca-blanca en Rattesnor en ook meende hij de naam Krulstaart gehoord te hebben. Plotseling echter sprong de onderaanvoerder overeind en schreeuwde. „Die blanke kunstemaker luistert mee, ik laat me hangen als dat geen spion is!” En terwijl Tekko zich omdraaide suste Ali Ben Hakmaar: „Nee mijn waarde Hatsji, dat is onmogelijk want deze man is doofstom, kom, bederf de feestvreugde nu niet, laten we liever eens kijken met wat voor toverkunsten hij ons wil amuseren.”

Tekko begreep dat het erg onvoorzichtig geweest was om zo opvallend te zitten meeluisteren en terwijl hij nog nadacht wat de hoofdmans toch met de namen van Mocca-blanca, Rattesnor en Krulstaart bedoeld kon hebben, klapte Ali Ben Hakmaar voor de zoveelste maal die avond in de handen en werd er direct een olielamp met grote pit binnengebracht. Op aanwijzing van Tekko werd de olielamp zo opgesteld, dat hij zelf tussen de lamp en 't tentzeil kwam te staan en toen werden op zijn verzoek de overige lampen gedoofd. Het spel met de schaduwbeelden kon beginnen en Tekko kweet zich zeer bijzonder van zijn taak, „want”, redeneerde hij bij zich-

zelf, „als ik die lui nu maar lang en aangenaam bezig houd, zullen zij mij straks allicht vriendelijk bejegenen en is die meneer Hatsji misschien vergeten dat ik zoëven heb zitten meeluisteren en wie weet wat of ik dan misschien nog voor sergeant Bulldog kan doen.” Tekko vertoonde het ene schaduwbeeld na het andere en hij had inderdaad een geweldig succes, want na iedere creatie schoot 't gezelschap in een bulderende lach. En toen Tekko eens voorzichtig omkeek en zag hoe Ali Ben Hakmaar en Hatsji geamuseerd meelachten dacht hij „Ziezo, dat pleit heb ik gewonnen.”

Het leek er werkelijk veel op dat Tekko gelijk zou krijgen, want toen hij na een stormachtig applaus weer naast de hoofzman ging zitten, liet deze een grote waterpijp aanrukken en nodigde hij Tekko, Hatsji en nog een onderaanvoerder uit om met hem te komen roken. Tekko wilde het vriendelijk aanbod eerst nog afslaan want hij wist in de verste verte niet hoe of zo'n waterpijp werkte, maar toen Ali Ben Hakmaar bleef aandringen gaf hij eindelijk toe en greep hij één van de slangen van de waterpijp maar toen hij niet direct rook naar binnen kreeg, meende hij dat hij het verkeerd deed en daar hij niet wilde laten merken dat hij de Oosterse gewoonten niet kende, verzoon hij er iets anders op.

„Misschien”, zo redeneerde onze vriend bij zichzelf. „moet je zo'n pijp eerst aanblazen, wacht, dat zal ik eens even degelijk doen.” Hij haalde heel diep adem en blies met zo'n kracht door de slang in de pijp dat zijn wangen bijna barsten en toen begon het gegooi in de glazen. Tekko blies zo hard in de slang dat 't water in de pijp met kracht uit de andere slangen spoot en in de gezichten van Ali Ben Hakmaar en zijn buurman terecht kwam. Bij Hatsji ging 't echter anders want die had 't mondstuk juist stevig tussen de kaken en hij kreeg opeens zoveel water binnen dat hij langzaam opzwol en er uitzag als een waterbom.

Zodra Tekko zag, wat voor een domme streek hij nu weer uitgehaald had, sprong hij onmiddellijk op en daaraan had hij waarschijnlijk zijn leven te danken, want Ali Ben Hakmaar en zijn buurman die op hem afsprongen grepen mis en rolden over de grond. Hatsji alleen deed niets die had zoveel water binnen gekregen dat de anderen later eerst een hele tijd kunstmatige ademhaling moesten toepassen voor hij weer bij kwam. Ali Ben Hakmaar en de onderaanvoerder die op de grond gevallen waren, sprongen direct weer overeind en zagen hoe Tekko naar de uitgang van de tent rende: In hun woede grepen zij naar de afgekloven benen die links en rechts

op de grond lagen en wierpen die Tekko achterna. En terwijl de kale kluiven hem om de oren gierden, stormde onze vriend als een wervelwind de tent uit. Toen hij eens voorzichtig achterom keek, terwijl hij door het stille kamp holde en zag dat hij niet achtervolgd werd, hield hij de pas in en bleef hij een ogenblik staan nadenken. Na opgefrist door de koele nachtlucht even nagedacht te hebben, keerde ons aller vriend voorzichtig op zijn schreden terug en sloop hij naar de zijkant van de tent, waarachter hij de hoofdman vermoedde, en luisterde gespannen naar wat daar gezegd werd en weer ving hij de woorden „Mocca-blanca” en „Rattesnor” op.

Tekko stond zo met aandacht voor luistervink te spelen, dat hij niet oplette wat of er om hem heen gebeurde. In de verte achter hem naderden in snelle galop twee kameelruiters en pas toen ze al duidelijk te onderscheiden waren voelde Tekko meer dan hij hoorde dat er onraad was. Nog juist op tijd liet hij zich bij de zijkant van de tent op de grond vallen en toen zag hij hoe de kameelruiters op enige afstand stilhielden en afstegen.

Eén van de twee bleef bij de kamelen en de andere liep met rasse schreden op de tent van de hoofzman af. Voorzichtig gluurde onze vriend nu om de hoek van de

tent want hij vond dat de naderende figuur zo'n bekend voorkomen had en toen opeens stakte de adem in z'n keel, want de man die met de sigaret zo nonchalant in de mond op de tent van Ali Ben Hakmaar afstevende was niemand meer of minder dan Reindert Rattesnor, de man die hem in dat kleine cafeetje zo'n gemene poets gebakken had met de militaire papieren. Reindert Rattesnor stapte de tent van Ali Ben Hakmaar binnen en Tekko, die nu niets meer wilde missen van wat er gedaan of gesproken werd, lichtte voorzichtig 't tentzeil op en gluurde verbaasd naar binnen.

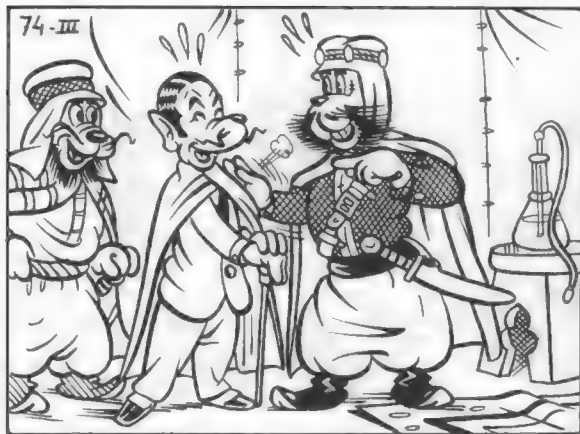
Tekko kon zijn oren en ogen bijna niet geloven toen hij onder 't tentzeil door naar binnen keek, dit was erger dan hij ooit had durven denken. Met een "Ha, die Hakkie" stapte Reindert Rattesnor de tent van de hoofdman binnen en Ali Ben Hakmaar die met uitgestoken hand op Rattesnor afkwam, schreeuwde: „Bij Allah, Rattesnor swajjee ie hjevenu!" Ook de andere aanwezigen heetten Reindert Rattesnor hartelijk welkom en toen de gebruikelijke plichtplegingen achter de rug waren, troonde Ali Ben Hakmaar de nieuw aangekomene mee naar zijn plaats en ging Reindert Rattesnor precies daar zitten waar zoëven Tekko nog gezeten had.

Weldra waren de hoofdman en Rattesnor in een druk

zakelijk gesprek gewikkeld en Tekko die nog steeds achter 't tentzeil meeluisterde, kon woord voor woord verstaan wat er gezegd werd.

Reindert Rattesnor legde de hoofdman een plan voor om de grote garnizoensstad Mocca-Blanca te veroveren, waardoor Ali Ben Hakmaar de alleenheerser over Noord-Afrika zou worden. In ruil voor dit plan eiste Rattesnor echter dat hij als Gouverneur van Mocca-Blanca benoemd zou worden met vrijwel onbeperkte bevoegdheden.

Ali Ben Hakmaar, die nog steeds in de roes der overwinning verkeerde, had hier wel oren naar en hij vroeg Reindert Rattesnor zich nader te verklaren.

Reindert Rattesnor legde nogmaals aan Ali Ben Hakmaar haarfijn uit hoe hij gedacht had 't fort van de garnizoensstad Mocca-Blanca veroverd moest worden. Voor dit doel zou gebruik gemaakt moeten worden van vijftien muilezels, die ieder twee kolossale zakken zouden moeten torsen. In iedere zak zou een tot de tanden gewapend krijgsman verstopt worden en de ezeldrijver, die de kleine kudde leidde, had niets anders te doen dan de bende door 't één of andere smoesje binnen de muren van 't schaars bezette fort te brengen. Ali Ben Hakmaar dacht een ogenblik diep na en toen sloeg hij Rattesnor enthousiast op de schouder, terwijl hij uitriep: „Top, ik neem je voorstel aan en zodra ik alleenheerser over heel Noord-Afrika ben, word jij Gouverneur van Mocca-

Blanca, maar en nu is er één maar. Om te bewijzen dat je plan werkelijk uitvoerbaar is en je mij niet een kooltje stooft, moet jij voor herder spelen. Jij begint 't gevecht in 't fort en een ogenblik later val ik van buitenaf aan!” Reindert Rattesnor, die zich zelf al half en half Gouverneur waande, hapte onmiddellijk toe en blufte: „Vandaag over drie dagen is 't fort Generaal Krulstaart de residentie van Ali Ben Hakmaar!”

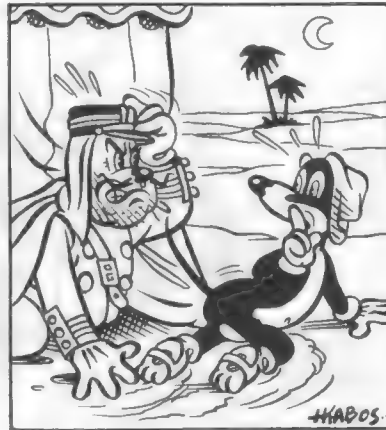
Tekko, die 't hele plan had afgeluisterd en er helemaal in meegeleefd had, kwam bij de laatste woorden van Rattesnor met een schok tot zich zelf. En toen hij kort daarop voorzichtig wegsloep, mompelde onze vriend: „Daar moet iets op gevonden worden, dat plan mag onder geen voorwaarde uitgevoerd worden!”

Met een hoofd vol gedachten sloop Tekko zo voorzichtig mogelijk van de tent van de hoofdman vandaan en juist toen hij dacht dat alle gevaar nu geweken was en er niemand was die hem zou kunnen gadeslaan, bleef hij opeens met ingehouden adem stilstaan. Niet ver van hem vandaan stond voor een eenvoudige witte tent een man op wacht, maar deze had hem nog niet opgemerkt. Tekko bleef een ogenblik roerloos staan, terwijl allerlei gedachten door zijn hoofd schoten, maar eindelijk nam hij een kloek besluit en liep gewoon verder, terwijl hij net deed of hij de man niet gezien had. Vanuit zijn ooghoeken had hij echter gezien dat de schildwacht hem wel degelijk opgemerkt had, maar hem verder geen bijzondere aandacht schonk.

„Goeie grutjes”, mompelde Tekko, terwijl hij achter een

paar tenten uit 't gezicht van de schildwacht verdween. „dat is waar ook, in die tent zit sergeant Bulldog, ik was hem bijna helemaal vergeten, maar wacht, ik zal proberen of ik hem niet helpen kan, ik kan die arme kerel toch maar niet zo zonder meer ter dood laten brengen; vooruit daar gaat-ie dan maar weer!” Op handen en voeten stillettjes voortkruipend beschreef Tekko een grote boog en even later bereikte hij zonder door de schildwacht of iemand anders opgemerkt te zijn, de achterkant van de tent waarin sergeant Bulldog opgesloten zat. Een kort ogenblik wachtte Tekko nog, maar toen 't doodstil om hem heen bleef, lichtte hij voorzichtig 't tentzeil op en kroop hij langzaam op handen en voeten naar binnen!

Sergeant Bulldog zette grote ogen op toen 't tentzeil aan de achterzijde van de tent voorzichtig opgetild werd en er een hoofd verscheen. Door de duisternis kon hij eerst niet zien wie er op zo'n ongebruikelijke manier bij hem binnen wilde komen, maar toen hij eens wat scherper keek en zag dat 't Tekko was, die zo stilletjes bij hem naar binnen kroop, begon hij woedend aan zijn boeien te rukken en bracht hij enige gesmoorde, onverstaanbare klanken voort door de doek die hem voor de mond gebonden was. Tekko legde bezwerend de wijsvinger op de lippen, maar pas toen hij net deed alsof hij zich weer wilde verwijderen, werd sergeant Bulldog rustig. Tekko wurmde zich nu vlug onder 't tentzeil door en na de sergeant nog eens toegefluisterd te hebben, dat hij zich volkomen stil moest houden, rukte hij hem de doek voor de mond weg. Knarsetandend wachtte ser-

geant Bulldog tot Tekko de touwen losgeknoopt waarmee zijn handen op de rug gebonden waren en toen peuterden zij samen de knopen uit 't touw dat om de voeten van de sergeant was gebonden.

Nu kwam 't moeilijkste deel van de onderneming want nu moesten zij trachten om 't kamp ongemerkt te verlaten. Tekko kroop weer onhoorbaar onder 't tentzeil door naar buiten en sergeant Bulldog volgde. „Wacht maar, vriend”, gromde sergeant Bulldog, toen hij nog niet eens helemaal buiten de tent was. „Ik heb nog een appeltje met jou te schillen”. Tekko liet zich echter niet bang maken en beduidde de sergeant nogmaals om zich toch vooral rustig te houden.

Als ervaren Indianen zo stil, kropen Tekko en sergeant Bulldog door 't vijandelijke kamp. Gelukkig maar dat iedereen sliep of voor zover zij niet sliepen, dat zij dan toch in ieder geval in hun tent waren, anders had 't er voor Tekko en de sergeant slecht uitgezien. Met een grote hoop kropen zij weer voorzichtig om de schilwacht heen, die, nog onwetend van wat er net gebeurd was, nog steeds voor de nu lege tent op post stond. Op een paar meters afstand passeerden zij de tent van de hoofdmann, waar nog steeds luidruchtig feest gevierd werd en toen bevonden zij zich weldra in 't vrije veld.

Op een gegeven ogenblik hield Tekko, die voor sergeant Bulldog uitkroop, halt en wachtte tot de sergeant naast hem gekomen was. „Kijk”; fluisterde onze vriend, terwijl hij in de verte wees, „daar staan een paar snelle

dromedarissen en daarop moeten we vluchten, anders is 't met ons beiden gedaan, want, of de Rif-kabylen halen ons in of we komen jammerlijk om in de woestijn en noch voor 't één noch voor 't ander voel ik iets.” „Jawel, jij hebt mooi praten,” fluisterde sergeant Bulldog terug, die met de hand boven de ogen in de aangewezen richting tuurde. „maar er staat een schildwacht bij die beesten, zet dat maar uit je malle hoofd, want die kerel heeft een geweer en wij zijn ongewapend!”

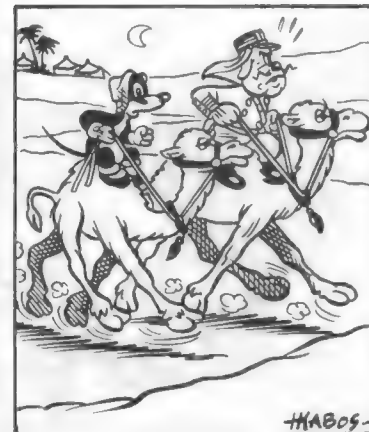
Toen kroop Tekko heel dicht naar sergeant Bulldog toe en fluisterde hem een heel lang verhaal in 't oor. Wat hij zei weet ik niet, maar een ogenblik later kroop sergeant Bulldog alleen verder de woestijn in en toen hij nog eens naar Tekko omkeek, knipoogde hij vriendelijk tegen hem.

Nadat sergeant Bulldog in de duisternis verdwenen was, bleef Tekko nog een poosje wachten, terwijl hij voortdurend de schildwacht bij de dromedarissen scherp in 't oog hield. Toen hij zag dat de schildwacht even een andere kant uitkeek, stond hij vlug op en kuierde toen doodbedaad in de richting van de snelle schepen der woestijn. Hij zal echter nog een honderd meter van de beesten af geweest zijn, toen de schildwacht hem reeds met de bajonet op 't geweer tegemoet kwam en riep: „Halt, wie jij ook zijt, sta of ik schiet!” „Kalm beste vriend”, antwoordde Tekko, terwijl hij met een onnozel gezicht op de schildwacht toestapte en net deed of hij 't geweer met de bajonet niet zag. „ik wilde je alleen maar even iets vragen. Ik ben, evenals je meester,

één van de hoog vereerde gasten van Ali Ben Hakmaar en daar mijn kameel op weg hierheen gestorven is, wilde ik je vragen of ik nu jouw dromedaris niet van je zou kunnen kopen”. De schildwacht die 't zaakje niet erg vertrouwde, grijnsde vals tegen Tekko en schudde heftig van neen. Op dat moment klonk er achter de schildwacht een geluid. De schildwacht draaide zich bliksemsnel om, maar te laat.

Tekko liet zich als een blik op handen en voeten vallen en voordat de schildwacht goed en wel wist wat er gebeurde, had hij van de toestormende sergeant Bulldog zo'n geweldige opdoffer tussen de ogen gekregen, dat hij als een zak met botten over Tekko heen op de grond tui- melde.

De list was dus gelukt. Tekko krabbelde snel over-eind en ontrukte de bewusteloze schildwacht zijn pistool om de man, wanneer deze eventueel mocht bijkomen, onder schot te houden.

„Dat was een goed idee van je soldaat Taks” fluisterde sergeant Bulldog terwijl hij de cape van de schildwacht aan repen scheurde en de levenloze gedaante daarmee begon te knevelen. „die kerel is voorlopig buiten gevecht gesteld en tegen de tijd dat hij bijkomt zitten wij al bijna in Mocca-Blanca. Je hebt schijnbaar toch nog wel iets van mij geleerd, al was de opleiding wat kort.

We zullen echter geen oude koeien uit de sloot halen en

laten wij al het oude maar als vergeten en vergeven beschouwen en nu snel opstijgen en er als de wind vandoor!” Tekko en de sergeant klauterden vlug op de grote bult van de dromedarissen en de beesten zetten zich gehoorzaam in beweging.

„Laten we liever langzaam aan rijden” stelde Tekko voor die zich boven op de bult van de dromedaris niet zo erg lekker voelde „dan zijn de dieren niet zo gauw uitgeput, want ze hebben nog een flinke tocht voor de boeg!”

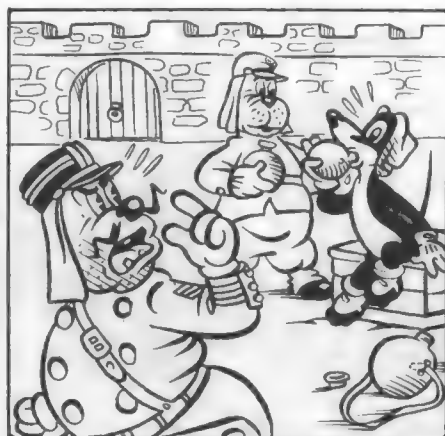
„Mij best”, bromde sergeant Bulldog en zo reden ze op een sukkeldrafje de door de maan verlichte woestijn in en ontvluchtten zij ’t Rif-Kabylen kamp.

Zodra zij het kamp een flink stuk achter zich gelaten hadden vertelde sergeant Bulldog hoe de Rif-Kabylen hem te pakken hadden gekregen. Tekko luisterde aandachtig en af en toe rezen de haren hem te berge. „Ja, zo is 't leven van een krijgsman nu eenmaal” eindigde sergeant Bulldog eindelijk zijn verhaal, toen het eerste morgenlicht reeds begon te gloren, „terwijl je manschappen om je heen neervallen, toch blijven doorvuren. Tja, al je makkers zijn gesneuveld en als ik munitie genoeg gehad had, zou ook ik op het veld van eer gevallen zijn, maar ik vuurde als een razende en had weldra al mijn patronen verschoten en zo hebben ze mij dan toch eindelijk levend in handen gekregen!”

Terwijl de zon hen nu steeds meedogenlozer met zijn

stralen bestookte, vertelde Tekko op zijn beurt zijn belevenissen maar hij liet geen woord los over wat hij gezien en gehoord had toen hij achter de tent van Ali Ben Hakmaar lag. Ze reden nu een tijdlang zwijgend verder tot Tekko eindelijk vroeg: „Zouden we wel goed gaan sergeant?” „Mm, wat?” schrikte de sergeant uit zijn gepeins op „of we goed gaan? Wel ik zal eens kijken!” Zij hielden halt en toen haalde sergeant Bulldog een stafkaart en een kompas te voorschijn. De sergeant tuurde even door de kijksleuf van 't kompas en wees toen met onfeilbare zekerheid op de kaart aan waar zij zich bevonden. „We gaan goed” zei hij tegen Tekko, tegen de avond kunnen wij in Mocca-Blanca zijn!”

Het kwam precies uit, zoals sergeant Bulldog gezegd had; tegen de avond bereikten zij de garnizoensplaats van Mocca-Blanca.

„Gelukkig” steunde Tekko, die door zadelpijn gekweld, voortdurend op de grote bult van de dromedaris heen en weer schoof. „Mij benieuwen wat de generaal zegt” bromde sergeant Bulldog, die er niet van overtuigd was dat de generaal zijn heldendaden even geweldig zou vinden als hij hen zelf vond. Even later reden zij, uitgeput door vermoeidheid, honger en dorst, het grote kazerneplein op en werden zij door de toegesnelde soldaten van het legioen voorzichtig van hun rijdieren getild en weer wat op hun verhaal gebracht. Sergeant Bulldog was al weer heel gauw de oude en als weleer brulde hij tegen

Tekko, die juist de inhoud van een tweede veldfles verzwolg: „Vooruit, soldaat Taks, een beetje opschieten, als militair heb je alleen maar plichten en geen rechten, komaan, we moeten ons eerst gemeld hebben anders zijn we niet officieel teruggekeerd!”

Tekko liet zich door het geloei van sergeant Bulldog intimideren en gehoorzaam volgde hij de sergeant naar 't bureau van generaal Krulstaart. „Sergeant Bulldog en soldaat Taks melden zich als enige overlevenden van de bezetting van fort „De Koperen Ploert” meldde sergeant Bulldog hen bij de generaal, die krijgshaftig zijn monocle in zijn oog drukte om de binnengekomenen beter te kunnen opnemen.

Toen sergeant Bulldog zijn rapport over zijn heldendaden bij fort „De Koperen Ploert” en zijn ontvluchting uit het Rifkabylenkamp, dat hij op bevel van de generaal moest uitbrengen, beëindigd had, barstte generaal Krulstaart los in een lawine van scheldwoorden en verwijten. „Akelige hond!” schreeuwde generaal Krulstaart met overslaande stem tegen sergeant Bulldog, „hoe durf je me nog onder de ogen te komen, begrijp je dan niet dat al je manschappen gesneuveld zijn enkel en alleen door het domme, eigenmachtige optreden van jou en als soldaat Taks er niet geweest was, dat je gebeente dan nu waarschijnlijk lag uit te bleken in de woestijn? Nee, je mag dan een uitstekende drillsergeant zijn, een strateeg ben je in geen geval en je benoeming tot ser-

geant-majoor kan je wel op je buik schrijven. Nee, sergeant, je valt me tegen, geef mij maar mannen zoals ikzelf en soldaat Taks. Geef mij de vijf, soldaat Taks, en ik zal niet nalaten in mijn rapport uitvoerig melding te maken van je buitengewone plichtsbetrachting, moed, beleid en trouw, misschien dat ik je daarvoor dan te zijner tijd nog wel tot korporaal mag bevorderen en nu ingerukt . . . mars, jullie horen nog wel van mij!” Sergeant Bulldog en Tekko maakten model rechtsomkeert en verlieten de kamer van generaal Krulstaart, maar net toen Tekko de deur achter zich wilde dichttrekken, bedacht hij zich en met de deurnop nog in de hand, vroeg hij: „Zou ik u nog een ogenblik alleen kunnen spreken, generaal, ’t is uiterst belangrijk!”

Mij alleen spreken?, herhaalde generaal Krul staart de desbetreffende vraag van Tekko. „Dat gaat eigenlijk niet zonder een schriftelijk verzoek tot een onderhoud, met duidelijke omschrijving van de hoeda-nigheid, ingediend te hebben.

Uiterst belangrijk, zei je? Wel, kom binnen, maar als 't gaat over je benoeming tot korporaal, dan zal ik je toch moeten teleurstellen want ik moet daarvoor eerst ant-woord hebben van 't ministerie. Maar vertel, ik luis-ter!”

De generaal ging op een stoel zitten en Tekko vertelde wat hij gehoord en gezien had toen hij achter de tent van Ali Ben Hakmaar lag.

„Duizend kanonnen en granaten,” gilde generaal Krul-

staart toen Tekko alles van de beraamde overval verteld had. „sakkerloot, over drie dagen zei je en daar is al een dag van verstreken. Het is nu de zevende van de maand, dus de negende kunnen we de overval al verwachten! Oh, wat moet ik beginnen! 't Kan niet en 't mag niet. Op een heel kleine bezetting na heb ik al mijn troepen op manoeuvre de woestijn in gestuurd. Een generaal wil per slot ook wel eens alleen zijn, is 't niet?! Er moet iets op gevonden worden soldaat Taks, en ik reken hierbij op jou, je kunt je eigen generaal in zijn garnizoensplaats toch niet als een varken in zijn stal laten afslachten! Vooruit! Laten we samen eens even iets verzinnen!” En hang als een wezel begon de generaal door de kamer te ijsberen.

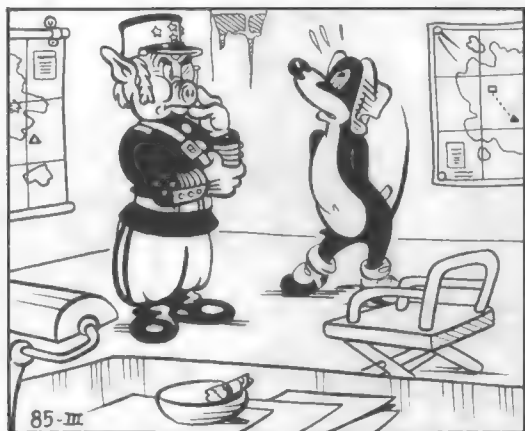

Nadat de generaal een hele tijd door de kamer geijbeerd had en Tekko, beduusd over de uitwerking welke zijn woorden gehad hadden, had staan toekijken, stapte generaal Krulstaart opeens met een paar grote passen naar zijn bureau en greep de telefoon.

„Ik heb 't gevonden,” knorde hij terwijl hij de telefoon opnam, „we moeten direct versterking aanvragen, ja, dat is het, ik ben een grote strateeg, al zeg ik het zelf . . . !”

„Hallo! Hier generaal Krulstaart van Mocco-Blanca, verbindt mij onmiddellijk met het hoofdkwartier, ja, ja, onmiddellijk doorverbinden . . . hallo, hallo . . . hallo . . . hallo, hallo ja met generaal Krulstaart, ben jij 't Diesel ja met Krulstaart. Zeg, wil je onmiddellijk een detachement soldaten naar mij toesturen? Ik ver-

wacht binnen twee dagen een knots van een aanval en ik heb toevallig geen man in huis hè wat? Wat zeg je . . . ? Wil de regering met die lui onderhandelen? Nee zeg, als dat doorgaat neem ik mijn ontslag, we moeten die lui in de pan hakken hè, wat zeg je, absoluut onmogelijk om ook maar één man te sturen ? Maar man, dan ben ik verloren . . . ! ja, natuurlijk zal ik doen wat ik kan, maar dat is niet veel vrees ik nee, dien mijn ontslag nog maar niet in, want zo heb ik 't niet precies bedoeld . . . ja, ja, bedankt, en tot ziens hoop ik!” En terwijl hij de telefoon met een klap weer op 't bureau zette en de hoorn met een zwaai op de haak smeed, gilte hij: „Sacrebleu, zij kunnen ons ook niet helpen, wat nu?”

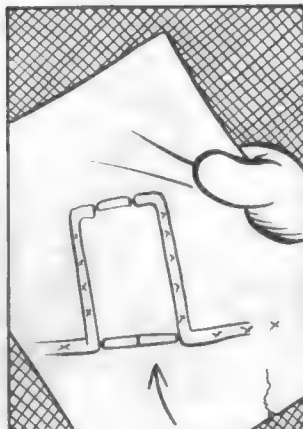

Kijk eens hier, soldaat Taks, sprak generaal Krulstaart, terwijl hij peinzend naar Tekko tuurde. „We zouden samen iets bedenken om de komende aanval 't hoofd te bieden, ik heb als eerste een strategisch plan bedacht, dat door omstandigheden buiten mijn schuld niet kon doorgaan, nu is de beurt aan jou, ik wacht!” „Mnm”, murmelde Tekko, „ja we zouden . . . we konden . . . eh, ik bedoel . . . eh, we moesten . . . ja, als we eens eh . . . ja, wat moeten we eigenlijk doen?” „Wel alle Morianen nog an toe!” schreeuwde generaal Krulstaart, „man kom voor de dag met je plan!” Tekko schrok zo van de uitbarsting van de generaal dat hem opeens een licht opging. „Ha, ha, ik heb 't” lachte onze vriend, terwijl hij tegen zijn bol tikte. „Ga zitten, gene-

raal en sper je oren wijd open! Hebben wij hier voldoende materiaal om een muur te kunnen bouwen, denkt U?”

„Bah, nonsens,” knorde generaal Krulstaart. „je bent toch zeker niet van plan om in twee dagen een soort Chinese muur op te trekken, dwars door de woestijn en je wou toch zeker niet beweren, dat we dan daarmee die zwarte kerels zouden kunnen tegenhouden?”

„Toch wel, generaal”, antwoordde Tekko, „maar ik moet eerst weten of er voldoende materiaal aanwezig is om een muur te kunnen bouwen!” „Ja natuurlijk is er voldoende materiaal,” antwoordde de generaal, „al moest ik 't uit de grond stampen, materiaal genoeg, en nu voor de dag met je plan!”

Luister generaal, sprak Tekko, terwijl hij weer van 't bureau af op de grond sprong, potlood en papier naar zich toehaalde en vlug een schets krabbelde. „we bouwen ter weerszijde van de poort een stevige brede muur zodat dus wanneer iemand van buiten af komt, hij als 't ware in een brede gang terecht komt. Aan 't eind van die gang buigen de muren een klein eindje rechthoekig om en vormen dus het begin van een achterwand en we sluiten die achterwand dan door een tweede toegangspoort, zodat er als 't ware een sluis ontstaat. De muren moeten echter breed genoeg zijn om er soldaten op te kunnen legeren, zodat wanneer de vijand eenmaal in de val zit, onze soldaten hen gemakkelijk in bedwang

kunnen houden. Kijk, zo had ik mij dat voorgesteld!” Tekko overhandigde de generaal de schets en generaal Krulstaart begreep onmiddellijk wat onze vriend bedoelde.

Als jullie nu dat middelste plaatje ook eens goed bekijken, begrijpen jullie misschien ook wat Tekko van plan was.

„Bravo”! juichte generaal Krulstaart, terwijl hij Tekko enthousiast de hand schudde. „ik wist wel dat wij er samen iets op zouden vinden om die sluipmoordenaars te pakken te krijgen en zoals je ziet heb ik 't weer eens voor de zoveelste keer bij 't goede eind gehad, waratje, het is werkelijk een prachtplan!”

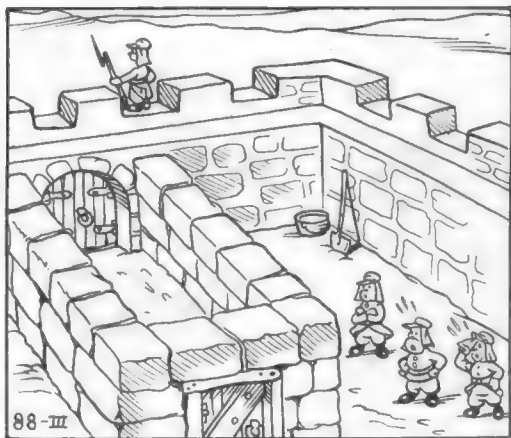

Generaal Krulstaart was zo ingenomen met Tekko's plan om de aanval op 't garnizoen af te slaan dat hij zei: „Luister eens soldaat Taks, we hebben dit plan weliswaar samen uitgewerkt, maar ik moet toegeven dat jij er 't belangrijkste aandeel in hebt gehad en daarom ga je nu naar de fourier en zoek daar alle dingen uit die je nodig denkt te hebben om een muur te bouwen en als alles op tijd klaar komt, benoem ik jou tot commandant van de soldaten die op de muur van de val gelegerd zullen worden en nu ingerukt . . . mars en stuur en passant sergeant Bulldog nog even bij me!”

Tekko verdween en een ogenblik later meldde sergeant Bulldog zich bij de generaal. „Kijk eens hier sergeant”. knorde generaal Krulstaart nors. „ik heb nog eens over

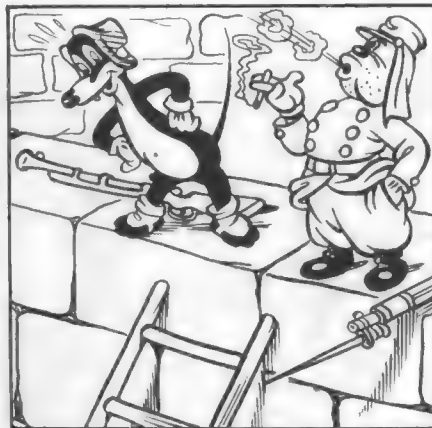
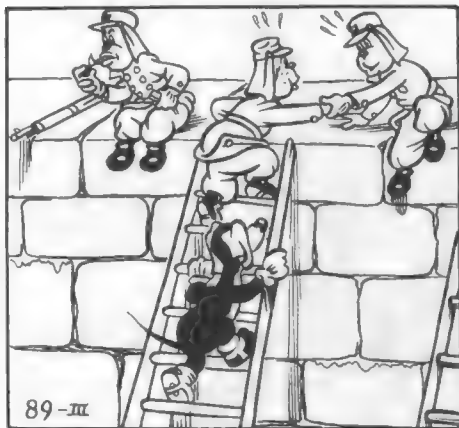
dat rapport aangaande je gedrag als afdelingscommandant nagedacht en daar je je overigens tot dus ver altijd een zeer behoorlijk onderofficier getoond hebt, wil ik 't er dit keer met een schrobbering bij laten, maar dan moet je voortaan ook precies doen wat er van je verlangd wordt en dus geen eigenzinnigheden meer, begrepen? Je gaat nu onmiddellijk alle wachten verdubbelen, want er dreigt gevaar en verder verzamel je alle manschappen die je maar vinden kunt en stel je je daarmee ter beschikking van soldaat Taks, ingerukt . . . mars!”

Een uur later toen 't dag geworden was, waren de soldaten van 't garnizoen al druk bezig, om op aanwijzing van Tekko en generaal Krulstaart, een paar zware muren op te trekken.

De hele dag werd er met man en macht, onder de moordend hete zon, aan de muren van de val gewerkt en pas tegen de avond kregen de soldaten van sergeant Bulldog verlof om een uurtje te gaan eten. Gedurende de nacht werd er verder gewerkt en heel vroeg in de morgen was de val gereed. Tekko was enthousiast over 't resultaat en terwijl de soldaten van de vermoeienis stonden uit te rusten, ging sergeant Bulldog de generaal uit zijn bed halen om de muur te laten inspecteren. Toen de generaal eindelijk bij 't bouwwerk verscheen, had sergeant Bulldog de soldaten, waaronder ook Tekko netjes in twee gelederen opgesteld. „Wapenbroeders,” sprak de generaal, „jullie zullen je wel afgevraagd hebben waarom jullie opeens zo hard en lang moesten werken. Het bouwwerk, dat jullie gewrocht hebben, is 't resultaat van gezamenlijk overleg tussen een

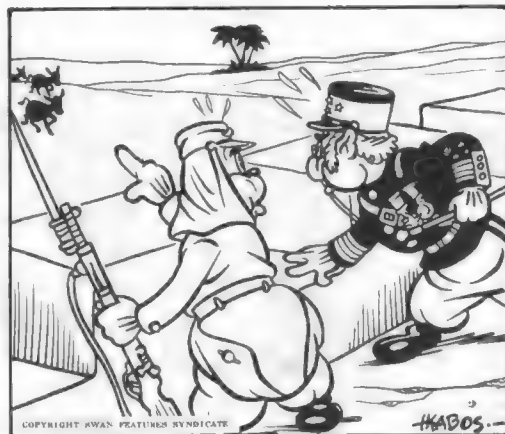
hoog geplaatst officier en een mindere, die zich op 't ogenblik onder jullie bevindt, namelijk tussen mij, generaal Krulstaart en soldaat Taks. Dit bouwwerk moet dienst doen als val voor een troep opstandelingen, die vannacht een poging zullen wagen om ons garnizoen te overvallen. Bij de verdediging van ons garnizoen, waarbij ik natuurlijk de algehele leiding heb, zal soldaat Taks dienst doen als commandant over de soldaten die op de muren gelegerd worden, terwijl sergeant Bulldog wachtcommandant blijft en nu kunnen jullie allemaal in de kantine voor mijn rekening een glas limonade met een gevulde koek gaan halen, ik heb gezegd!” En terwijl iedereen zich aan de heerlijke versnaperingen te goed ging doen, bleven de schildwachten op de muren uitkijken naar de vijand.

Gedurende de middag van diezelfde dag, werd iedere soldaat goed duidelijk gemaakt waar hij zich bij de komende overval moest bevinden. Driemaal achter elkaar beklommen zij de muren en toen de generaal eindelijk niets meer aan te merken had en iedere soldaat precies zijn plaats wist, begaf generaal Krulstaart zich voldaan naar zijn bureau om zich voor te bereiden op 't gevecht van de komende nacht. Tekko had nu 't bevel over de soldaten op de muren van de val en om vier uur, na 't vervroegde avondeten, beklom hij met zijn mannen de muren. De wachten die op de kantelen van de muren geklommen waren om zo ver mogelijk te kunnen zien, tuurden met spanning in de verte: maar geen vijand

vertoonde zich. Zolang de zon scheen bleef alles rustig en de soldaten doodden de tijd met 't roken van sigaretten.

Tekko gaf zijn mannen nog eens duidelijk instructie om toch vooral niet te schieten voordat hij geschoten had, daar de opstandelingen zo mogelijk levend in handen gekregen moesten worden en verder moesten zij zich ook niet vertonen, voordat hij zich had laten zien of voordat hij 't bevel daartoe gegeven had. De schemer was echter nog maar nauwelijks gevallen of de schildwacht bij de grote toegangspoort, die iets in de verte meende te zien bewegen, maakte hevig alarm . . .

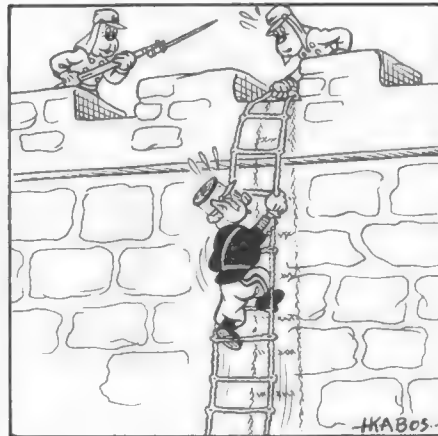
De schildwacht van 't garnizoen van de verdedigingsgordel van Mocca-Blanca had goed gekeken en niet voor niets alarm gemaakt. In de verte, recht tegenover 't fort, naderde een vijftiental muilezels, geleid door een herder. De herder, alias Reindert Rattesnor, die de ezeltjes met hun gevaarlijke last recht op 't fort afstuurde, had de beweging op de muren van 't verdedigingswerk echter gezien en direct gaf hij zijn bevelen. „Vooruit, onmiddellijk alle koppen en wapens weg,” siste Rattesnor tegen de mannen, die in de zakken ter weerszijde van de muilezels zaten en die, omdat 't in die zakken zo akelig benauwd was, allemaal hun hoofd door de opening gestoken hadden, „vlug, ik wil geen kop meer zien

en wie, voordat de list geslaagd is, iets van zijn aanwezigheid laat merken. jaag ik zonder pardon met mijn pistool een blauwe boon door zijn kersepit!” Vanaf de muren van 't fort was echter van al deze kleinigheden niets te zien en de soldaten, die zich nu allemaal op hun post bevonden en niet geheel in vertrouwen genomen waren, zagen tot hun grote verbazing geen woeste vijand, maar slechts een stel ezeltjes met een herder naderen. Generaal Krulstaart echter, die zich nu ook voorzichtig op de muren gewaagd had en door een soldaat op de naderende gedaanten gewezen werd, knorde: „Dat klopt, houdt jullie gereed, dit is nog maar 't begin, straks volgt de rest en dan zal 't hier warm toegaan!”

Zodra de karavaan bij 't fort gekomen was, liet de herder de ezeltjes stilhouden en trad hij alleen naar voren. „Hela, wie is daar?” vroeg de schildwacht, die door generaal Krulstaart aangewezen was om 't gesprek te openen. „wie wil er nog zo laat langs de grote weg naar Mocca-Blanca?” „Arme, dorstige koopman van klein herdersvolk wil morgenochtend vroeg op de markt van Mocca-Blanca zijn,” antwoordde de geslepen Rattesnor „nederige koopman heeft mooi sierselen en mooi kleden te koop. Vraag Uw hoogverheven blanke meester, heerser der woestijn, de poort voor mij te openen, opdat wanneer ik gedronken heb ik aan blanke soldaten iets verkopen kan en uw meester een kleine verrassing mag aanbieden!”

Generaal Krulstaart wachtte een kort ogenblik en toen stak hij voorzichtig zijn hoofd over de rand van de muur en gilte: „Hè, man, ik ben benieuwd, wat voor verrassing jij voor mij hebt, zeg me, hoeveel ezels je bij je hebt, opdat ik ze makkelijker kan tellen, als ik je binnen laat!” „Buiten mijzelf, vijftien ezels, machtig heer!” riep Rattesnor terug. „In orde, ik zal zelf de poort voor je openen om je binnen te laten!” riep Generaal Krulstaart en vlug begaf hij zich naar de grote hoofdboort. Even aarzelde de generaal nog, maar toen nam hij plots een kloek besluit en terwijl hij de zware grendels verschoof, gaf hij Tekko 't afgesproken teken.

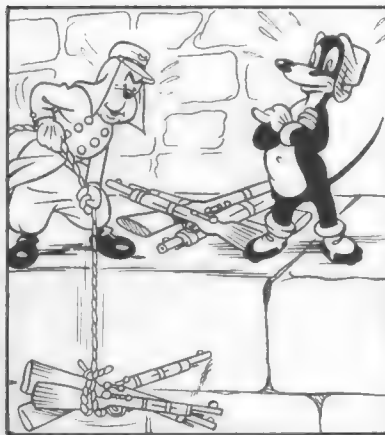
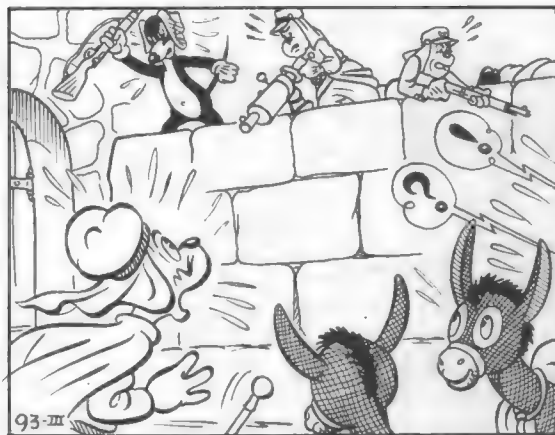

Op 't teken, dat de generaal hem gaf, ging Tekko onmiddellijk plat op z'n buik liggen en beduidde hij zijn manschappen het zelfde te doen. Vanaf de plaats waar de generaal zich bevond was nu niets meer te bespeuren van de gewapende afdeling, die zich onder het commando van Tekko op de muren van de val bevond. Het was nu doodstil in 't fort en in grote spanning wachtten de soldaten op de dingen, die komen gingen. Zij hoorden hoe de generaal de zware grendels voor de deur wegschoof en hoe even later, nadat de deur piepend en knarsend was opengegaan, met langzaam en dof hoefgetrappel, de zwaar bepakte ezeltjes stuk voor stuk, netjes in de val liepen.

„Elf ... twaalf ... dertien ... veertien ... vijftien,” telde Generaal Krulstaart hardop en zich tot Rattesnor

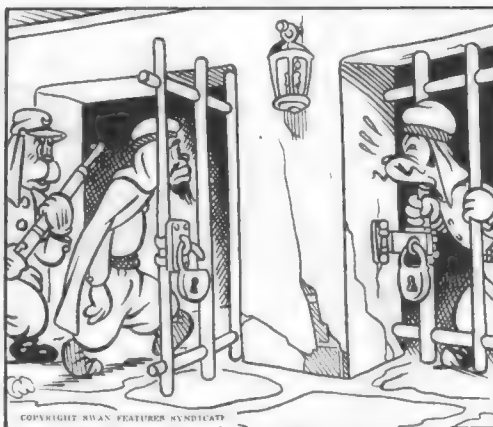
wendend, die de ezeltjes voor zich uit naar binnen gedreven had: „prachtig, dat klopt!”

„Gegroet, hoogverheven heerser der woestijn,” sprak Rattesnor, „sta ons toe, dat wij ons aan de bron wat laven, daarna zal ik u een grote verrassing bereiden!” „Kom gerust binnen,” antwoordde generaal Krulstaart en toen Rattesnor aan deze uitnodiging gehoor gaf en langs de generaal heen naar binnen stapte, trok deze met een krachtige ruk de deur achter de lafhartige verrader in 't slot. Op 't horen van de klap, waarmede de deur dicht geslagen werd wierp één van de soldaten in 't fort een touwladder naar buiten en klauterde generaal Krulstaart weer vlug en behendig naar boven om te zien of alles daar verder volgens plan verliep.

Terwijl, na de hevige slag waarmee de deur in 't slot getrokken werd, buiten 't fort een touwladder uitgeworpen werd, gebeurde er in 't fort heel iets anders. Op 't geluid van de dichtslaande deur keek Reindert Rattesnor om en toen hij bemerkte, dat generaal Krulstaart verdwenen was, rook hij onmiddellijk onraad. Veel tijd om daarover na te denken kreeg hij echter niet, want Tekko was vliegensvlug overeind gesprongen en terwijl zijn manschappen de geweren en mitrailleurs tot schieten gereed hielden schreeuwde hij: „Handen omhoog meneer Rattesnor en geef je over met al je manschappen, die nog in die zakken verborgen zitten!” Met een van angst vertrokken gezicht staarde Reindert Rattesnor naar boven en besepte, dat hij in een goed opgezette val

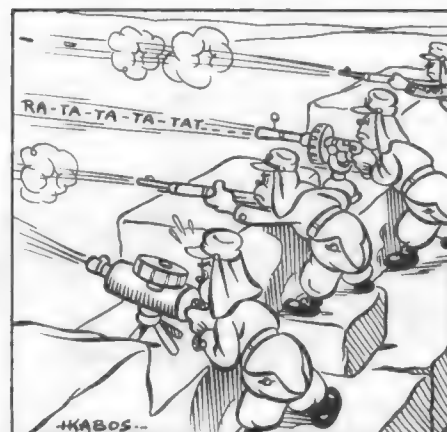
gelopen was. Flauwtjes riep hij nog „verraad!” maar toen de krijgers uit hun zakken gesprongen waren en begrepen wat hen boven het hoofd hing wanneer zij van hun wapens gebruik zouden durven maken, gaven zij zich onvoorwaardelijk over. Tekko liet door één van de in 't nauw gedreven mannen de wapens verzamelen en liet deze door één van zijn soldaten, door middel van een lang touw naar boven hijsen, terwijl hij zelf als een zegevierend veldheer van uit de hoogte op zijn gevangenen neerkeek. Toen 't laatste wapen eindelijk omhoog gehesen was en Rattesnor met zijn mannen allen met de handen omhoog vragend naar hem opkeken gelaste Tekko: „En nu allemaal netjes achter elkaar voor die deur daar gaan staan!”

Daar de wapens van Tekko's manschappen nog steeds op hen gericht waren, gaven Rattesnor en zijn mannen direct gehoor aan Tekko's bevel en gingen zij, nog altijd met de handen omhoog, achter elkaar voor de deur staan, die toegang gaf tot 't grote kazerneplein. Generaal Krulstaart stond met een stel van de beste soldaten op de binnenplaats en toen de deur van de val geopend was, werden de gevangenen, onder bedreiging met de geweren, naar de cellen in de kelders van 't fort geleid. Reindert Rattesnor hilde van kwaadheid en ellende, maar toch was hij de eerste, die stevig achter slot en grendel gezet werd en lijdelijk moest toezien hoe de

overigen één voor één achter de tralies gestopt werden.

Generaal Krulstaart, die persoonlijk aanwezig was bij 't opsluiten der gevangenen, knikte goedkeurend toen het laatste slachtoffer in een cel geduwd werd en net toen Tekko, die nu ook naar beneden gekomen was, omdat er boven bij de val voor hem niets meer te doen viel, op de generaal toestapte, weergalmden er in de gewelven van 't fort een paar snerpende trompetstoten, afkomstig van de wacht, die zich nog steeds op zijn post bij de hoofddeur bevond.

Generaal Krulstaart spitste onmiddellijk de oren zodra 't hoorngeschal weerklonk en nadat hij uit de eerste schelle trompetstoten opgemaakt had wat er aan de hand was schreeuwde hij: „Allons mannen, alarm, direct naar je plaats op de muren. Twee man blijven achter om de gevangenen te bewaken!”

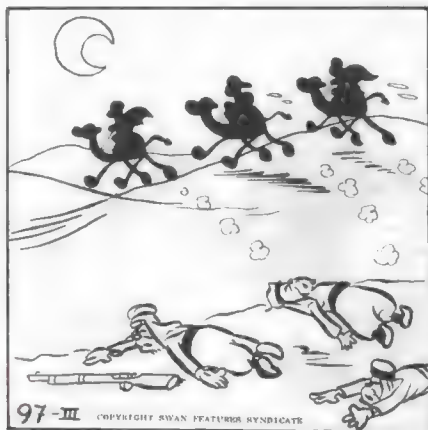
De soldaten renden zo vlug als zij konden naar boven en stormden even later met Tekko en de generaal in hun midden over de binnenplaats naar de muren. „Denk er om mannen,” gilde generaal Krulstaart, terwijl hij met opgeheven wijsvinger over 't kazerneplein stoof, „er wordt niet geschoten voordat ik en soldaat Taks 't bevel daartoe gegeven hebben!” De generaal ging rechts van de hoofddoort bij zijn mannen staan en Tekko links. Zodra

iedereen zich op de juiste en meest geschikte plaats van het verdedigingswerk bevond en uitkeek over de uitgestrekte zandvlakte, begrepen allen dat er een flinke vechtpartij op komst was. De vijandelijke kameelruiters, die door de schildwacht nog als kleine stippen waargenomen waren, kon men nu reeds duidelijk onderscheiden. In snelle vaart naderde de vijand 't fort en toen zij voldoende dichtbij gekomen waren hief generaal Krulstaart de arm op en bulderde „vuren!” en Tekko herhaalde: „Vuren!” De soldaten, die vol ongeduld op dit bevel gewacht hadden, lieten hun wapens een duidelijke taal spreken en de lucht daverde van de knallen van de geweren en 't geratel der mitrailleurs.

Een ware kogelregen daalde neer op de vijand en zaaide dood en verderf onder de aanstormende kameelruiters, die 't fort tot op een honderd meter genaderd waren. Het gevolg hiervan was dat er grote verwarring ontstond in de gelederen der Rif-Kabylen die onder de dol geworden Ali-Ben-Hakmaar in wanorde op 't fort afstormden. Het garnizoen liet zich echter door de woedend uitgestoten strijdkreten van de aanstormende horden niet uit het veld slaan en er was geen soldaat, die ook maar even achteruit deinsde. Integendeel, met de tanden stevig op elkaar geklemd vuurden de manschappen onverdroten verder en weldra waren de lopen der vuurwapens roodgloeiend door de snel opeenvolgende schoten. Er werd door de bezetting als het ware een stalen

gordijn voor de vesting gehangen waartegen ieder die er tegenop wilde stormen zich te pletter moest lopen en zo 't al eens aan iemand mocht gelukken om er door te breken, dan werd hij het uitverkoren doelwit van de speciaal daarvoor uitgezochte scherpschutters. Toen de rijen van de kameelruiters eindelijk zover gedund waren, dat er van rijen eigenlijk geen sprake meer was en Ali-Ben-Hakmaar zag dat het zelfs nog niemand gelukt was om levend de poort te bereiken gaf hij plotseling het teken om zo snel mogelijk terug te trekken. Er werd hun nog een menigte kogels achterna gezonden en toen zij eindelijk buiten schot waren, dansten generaal Krulstaart, Tekko en al de manschappen van louter uitgelatenheid de horlepiep.

Ali-Ben-Hakmaar maakte zich met zijn bende zo snel als hij kon uit de voeten maar de meeste van zijn onversaagde krijgers hadden in 't zand moeten bijten en kleurden nu de vlakte voor 't fort rood met hun bloed. Toen de eerste spontane uitgelatenheid van de zegevierende verdedigers van 't garnizoen voorbij was kwam generaal Krulstaart naar Tekko toe en schudde hij hem hartelijk de hand. „Was-ie effe goed generaal?” lachte Tekko. „Nou en of,” glunderde de generaal. „Ik zei al tegen mijn collega Diesel – laat mij dat varkentje maar eens wassen – en nu zie je zelf eens, soldaat Taks wat of goede leiding en juist strategisch inzicht vermag. Kom ga mee naar mijn bureau dan zullen we alvast telefonisch

een voorlopig rapport doorgeven, maar laten wij eerst eventjes die mijnheer Rattesnor eens stevig aan de tand voelen!”

Even later toen de generaal breeduit achter zijn bureau gezeten was en Reindert Rattesnor al de ten laste gelegde beschuldigingen bekend had, sprak generaal Krulstaart, als zijnde Krijgsraad te velde, de doodstraf over de laaghartige landverrader uit. Tekko hield echter een lang pleidooi voor de man, die hem in 't begin van zijn verblijf in Afrika eens één keer uit de nood geholpen had en na wat over en weer gepraat veroordeelde generaal Krulstaart de gedroste legioensoldaat tenslotte tot zeven en een half jaar gevangenisstraf.

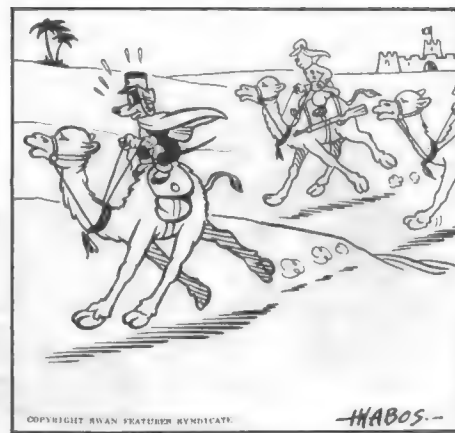
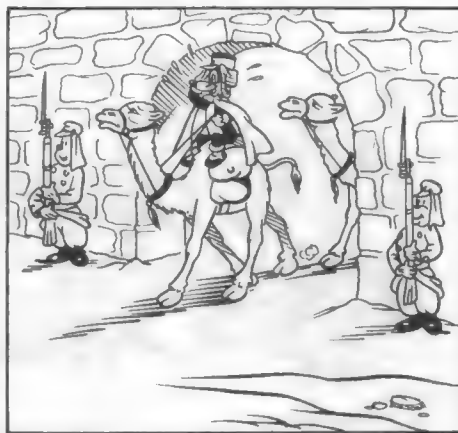

Nadat Reindert Rattesor weer weggebracht was naar zijn cel in de muffe kelders van 't fort sprak de generaal tot Tekko: „En nu beste jongen, zullen we eens even een bom van een rapport doorgeven aan het hoofdkwartier!”

Generaal Krulstaart greep de telefoon en bulderde: „Hallo, hallo, hier generaal Krulstaart, commandant van de zegevierende troepen van het garnizoen van Mokka-Blanca, verbind mij onmiddellijk met het hoofdkwartier. Hallo, . . . hallo . . . hallo . . . hallo, ja ben jij 't Diesel . . . Ja, Krulstaart hier. Zeg we hebben de hele bende in de pan gehakt en nog een behoorlijk aantal gevangenen gemaakt ook . . . hè wat . . . als 't lukte, maarschalk.

ik . . . zeg er is hier nog een soldaat ook die zich buitengewoon onderscheiden heeft, 't plan was eigenlijk van ons samen, snap je . . . hm, wat zeg je luitenant? Oh, eh, ik had korporaal gedacht . . . nu ja, goed hoor, 't komt in orde en tot spoedig ziens!"

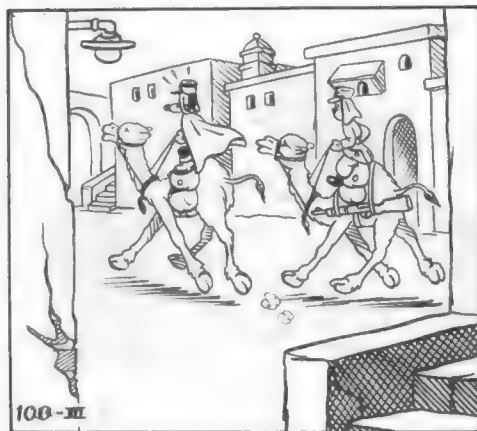
Enthousiast zette generaal Krulstaart 't telefoontoestel weer neer en terwijl hij opgewonden naar Tekko toekwam schreeuwde hij: „Maarschalk, ik ben tot maarschalk benoemd en jij tot luitenant, nu zeg, je mag me wel dankbaar zijn, zoiets gebeurt ook niet iedere dag!” De generaal telefoneerde nog even vlug met de fourier en even later hing hij onze vriend de cape om en zette hij hem eigenhandig de luitenantspet op het hoofd.

In de loop van de volgende morgen werd Tekko bij generaal Krulstaart geroepen en zodra hij diens bureau binnenstapte, stak de generaal van wal. „Luister eens, luitenant Taks,” sprak generaal Krulstaart. „ik heb nog eens over die benoeming van ons nagedacht en nu vind ik, dat ik jou zowel als jij mij, dank verschuldigd ben en staan we dus wat dat betreft, gelijk. Maar daar het een meerdere niet past zich dankbaar te tonen tegenover een mindere, heb ik gedacht, dat jij maar alles moet vergeten en daar men, om te vergeten, over 't algemeen wat verstrooiing nodig heeft, geef ik je bij deze veertien dagen verlof en tevens wat geld om die dagen op aangename wijze door te brengen, nu, hoe denk je daar over?” Oh, eh, ik vind 't best hoor,” lachte Tekko, die blij was

eindelijk gelegenheid te krijgen om zich wat vrijer te bewegen. „dan zal ik meteen maar vertrekken, als u 't goed vindt!”

„Prachtig, uitstekend,” juichte generaal Krulstaart, terwijl hij Tekko ten afscheid de hand drukte en hem een dikke bundel bankbiljetten overhandigde. „en ik zal je nog twee soldaten als geleide meegeven ook. Nu, amuseer je maar goed en tot ziens!” Tekko liet vlug een kameel voor zich zadelen en even later reed hij, terwijl de schildwachten eerbiedig 't geweer presenterden de hoofdpoot uit. Met de twee geleiders achter zich aan reed luitenant Taks in diep gepeins verzonken naar Mocca-Blanca.

Tegen de avond, toen de duisternis reeds begon te vallen, bereikten Tekko en de twee soldaten Mocca-Blanca. Zij reden stapvoets door de stille straten van de voorstad en even later gaf Tekko 't bevel om stil te houden en af te stijgen. Hij gaf zijn rijdier over aan één van de beide soldaten en na hun ieder een bankbiljet toegestopt te hebben, zei hij: „Jullie kunt nu wel gaan, ik vind 't verder alleen wel. Jullie zoekt jullie vertier maar op eigen gelegenheid, maar zorg er voor morgenochtend op tijd naar 't garnizoen terug te keren. M'n rijdier nemen jullie maar zolang mee en als ik jullie nodig heb, dan telefoneer ik wel even, tot ziens!” „In orde, luitenant” en „wel bedankt luit”, antwoordden de beide soldaten gelijktijdig, terwijl zij correct salueerden.

„Ziezo,” mompelde Tekko, terwijl hij vlug doorstapte op zoek naar een gelegenheid, waar hij zich zou kunnen amuseren; „nu voel ik mij eindelijk weer eens een beetje vrij, maar niettemin zou ik er direct die hele bundel bankbiljetten, die ik van generaal Krulstaart gekregen heb, voor over hebben, als ik de dienst uit kon, want dat soldaatje spelen is op de duur toch niets voor mij, ik ben nu eenmaal een geboren rentenier en geen avonturier!” Toen hij zover gekomen was, ontdekte onze vriend een gebouw, waarvoor een duur uitzierende goud gegalonneerde portier stond en blij, dat hij eindelijk iets gevonden had, waar hij iets zou kunnen gebruiken en zich misschien ook nog kon amuseren, stapte hij zonder zich te bedenken, naar binnen.

Het gebouw, dat Tekko zo maar binnen gestapt was, bleek de nieuwste en duurste gelegenheid van heel Mocca-Blanca te zijn, maar het publiek was geen eerste klasse. Aan het tafeltje naast Tekko zaten bijv. een paar types, die hem heel erg aan zwarhandelaars deden denken, maar toch wilde Tekko niet laten merken dat hij zich hier eigenlijk niet thuis voelde en daarom toonde hij zich uiterst royaal. Hij bestelde voor iedereen een glas champagne en een karaf vijgenlimonade en de aanwezigen uitten hun dankbaarheid door overdreven luidruchtig op hem te toosten.

Tekko begreep al gauw, dat hij hier niet het amusement zou vinden, dat hij zocht en daarom riep hij vlug om de ober.

„Nu al afrekenen?” vroeg de kelner, terwijl hij haastig de rekening opmaakte. „op de vertering die u gehad hebt, kunt u anders gerust nog een poosje blijven zitten, luitenant!” „Dank je, beste vriend,” antwoorde Tekko, terwijl hij betaalde en de ober een grote fooi gaf. „ik moet werkelijk opstappen!” Tekko zette zijn pet op en begaf zich naar de deur, maar één van de mensen, die aan het tafeltje naast dat van Tekko gezeten had, kwam hem achterop en bedankte hem uit naam van het hele publiek, voor zijn gulle tractatie. Met zijn neus in de hoogte van verwaandheid hoorde Tekko de man aan, maar hij merkte niet, dat deze intussen zijn zakken rolde.

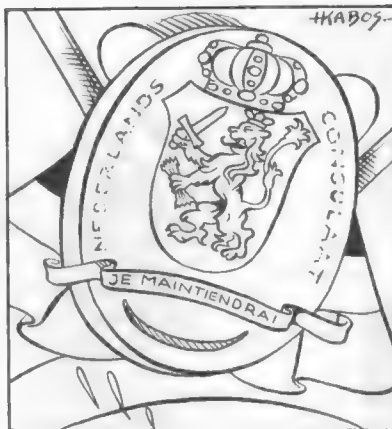
Tekko slaakte een zucht van verlichting toen hij het gebouw verlaten had met zijn protserige en luidruchtige atmosfeer. Van opluchting had hij de portier ook nog een bankbiljet gegeven, die dit diepbuigend in ontvangst nam. „Ziezo,” mompelde Tekko, die als een overwinnaar de brede trappen van de stoep afging en de straat opstapte, „dat hebben we gelukkig ook al weer gehad, het kostte weliswaar een bom duiten, maar dat mag niet hinderen en nu ga ik eens iets echt leuks opzoeken, iets waar ik om lachen kan, tijd en geld genoeg!!! ... hè ... wat? ... Ooooh!” Bij de laatste woorden had Tekko onwillekeurig in de zak van zijn cape gegrepen en toen kwam hij opeens tot de ontdekking dat hij al zijn geld kwijt was. „Ik ben bestolen,”

kreunde hij, „een agent ... vlug direct een agent, bah, er is er natuurlijk juist geen te vinden als ik er één nodig heb en ik heb ook geen idee waar het politiebureau is!” Het was een geweldige schrik. „Goeie genade,” pruttelde Tekko terwijl hij ontgoocheld verder liep. „wat moet ik beginnen? Ik bezit geen rooie cent meer, nee maar, ik zie zelfs geen kans om op enigszins behoorlijke manier de nacht door te brengen, wat nu?” Tekko dacht heel erg na en met diepe rimpel in zijn voorhoofd liep hij doelloos verder, terwijl hij knarsetandde: „Wacht maar, zodra het licht geworden is en ik 't politie-bureau gevonden heb, zullen wij die zakkenrollers eens wat anders laten beleven!”

Tekko slenterde doelloos verder door de in 't schemerduister gehulde straten van Mocca-Blanca, maar hoe hij piekerde en wat hij ook bedacht, hij vond geen enkele bruikbare oplossing voor zijn moeilijkheden. „'t Is toch verschrikkelijk,” mompelde onze vriend, terwijl hij de straat van een meer voorname buurt insloeg. „wat moet ik en wat kan ik beginnen om mijn geld zo gauw mogelijk terug te krijgen? Nee, ik ben heel erg onvoorzichtig geweest om 't geld dat voor veertien dagen toereikend was niet beter op te bergen... oooh... wat heb ik een slaap!” Tekko geeuwde en onwillekeurig bleef hij daarbij stilstaan en toen hij uit-

gegeeuwd was en eens oplettender om zich heen keek ontdekte hij vlak bij zich een groot wit huis met een flinke brede stoep. „Mmmm,” momperde de held van het legioen. „die stoep is ruim genoeg om de nacht op door te brengen, maar als luitenant geeft het geen pas om in een portiek te slapen!” Nog een kort ogenblik dacht Tekko na, maar toen zette hij alle bezwaren opzij en nestelde zich behagelijk in een hoekje van 't portiek. Hij dutte onmiddellijk in en sliep aan één stuk door tot hij vroeg in de morgen door de opkomende zon gewekt werd. Hij rekte zich terdege uit en...

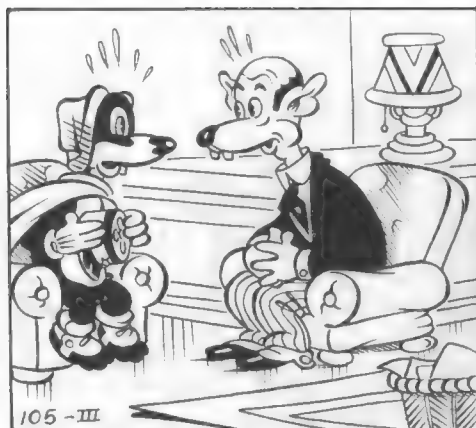

Ja, Tekko rekte zich eens flink uit en bleef er toen opeens middenin steken. „Hé,” mompelde hij, „wat heb ik nu weer boven mijn hoofd hangen, wat is dat voor een bord daar boven die deur? Het ziet er zo bekend uit en . . . wacht eens . . . even kijken wat er op staat!” Tekko stond haastig op en terwijl hij op de tenen ging staan rekte hij zich zo ver mogelijk uit om te zien wat er op dat bord geschreven stond. Zo iets valt niet mee als je er vlak onder staat, maar toch lukte het Tekko.

„N . . . E . . . D . . . E . . . R . . . L . . . A . . . N . . . D . . . Consulaat . . . Nederlands Consulaat,” prevelde hij, „natuurlijk, Nederlands Consulaat, kijk maar naar dat wapen dat er op staat . . ., dom van me, dat ik dat niet

direct door had. Hè, 't doet me toch goed om zo ver van huis iets vertrouwds te ontmoeten. Het is toch eigenlijk te mal ook dat ik in dienst ben van een vreemde mogendheid, 't lijkt wel of Nederland zelf geen flinke kerels kan gebruiken. Wacht, misschien kan de consul mij helpen om uit de dienst te komen, zo'n consul is per slot niet de eerste de beste en bovendien heeft ieder waarachtig Nederlander, volgens mij, een afschuw van militarisme. Ja, hier moet ik zijn, die consul is precies de man, die ik hebben moet!”

En zonder zich nog een ogenblik te bedenken stapte Tekko naar binnen.

Net toen Tekko stond te weifelen, waar of hij binnen zou gaan, hoorde hij achter één van de deuren iemand zachtjes kuchen. Hij opende de deur waarachter het geluid vandaan gekomen was en stond toen opeens tegenover een heer, gekleed in pandjes-jas, wit vest en streepjesbroek. Zodra de heer, op Tekko's vraag of hij soms de consul was, een bevestigend antwoord gegeven had, stak onze vriend onmiddellijk van wal. Hij ging in een stoel tegenover de consul zitten en zonder zich behoorlijk te hebben voorgesteld, vertelde hij in één adem zijn hele avontuur vanaf zijn scheep gaan in Holland tot 't ogenblik dat hij 't gebouw van 't consulaat binnen ging, om de consul te vragen hem uit vreemde krijgsdienst te helpen. „Als ik 't goed begrijp,” sprak de consul, toen Tekko zijn verhaal beëindigd had, „bent u dus mijnheer Taks, Tekko Taks. Aangenaam kennis met

u te maken, meneer Taks, mijn naam is Van Keffens, maar apropos, men heeft u dus een tijd lang gehouden voor een zekere Rattesnor, die, naar achteraf gebleken is, een berucht misdadiger moet zijn. Op die manier bent u dus in dienst van 't legioen gekomen en nu wilt u de dienst zo spoedig mogelijk weer verlaten, welnu, dat lijkt mij niet onmogelijk; een ogenblik als 't u blijft!” Meneer Van Keffens ging naar zijn bureau en belde het hoofdkwartier van 't legioen op en toen dat gebeurd was, schreef hij in triplo een lang verhaal op gewichtig uitziende papieren. „Trek uw uniform maar gerust uit als u wilt,” lachte consul Van Keffens, terwijl hij vergenoegd met zijn oren klapperde. „daar zorg ik dan wel verder voor en als u nog even deze stukken tekenen wilt, bent u weer een volkomen vrij man!”

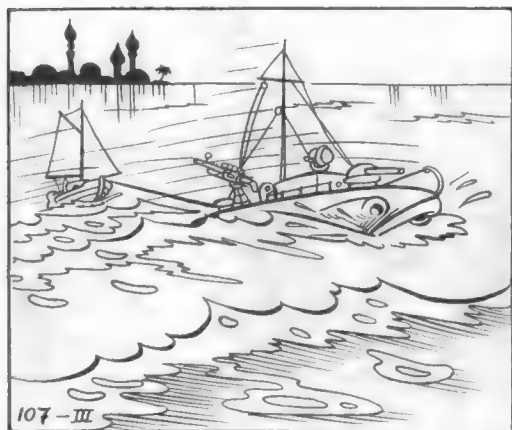
Tekko ontsdeed zich van zijn uniform, en vervolgens tekende hij de stukken, die de consul hem voorlegde.

„Ziezo,” sprak onze vriend, „daar ben ik gelukkig van af, wel bedankt meneer Van Keffens, maar nu iets anders. Dat bootje waar ik mee hier gekomen ben en waar ik u van vertelde, dat . . .” „Ja, ja, dat weet ik, ik begrijp ’t,” lachte de Consul, „dat bootje is naar mij toe gebracht omdat men er een Nederlandse vlag in vond en nu wilt u natuurlijk weer met dat bootje naar huis toe, ik begrijp u volkomen meneer Taks, komt u maar mee, dan gaan we samen even naar de haven, want daar ligt juist een snelboot van ons.

Ik zal de commandant van dat vaartuig verzoeken u en uw schip mee naar Holland te willen nemen dan is die zaak ten minste ook al weer opgelost en naar genoegen hoop ik!”

Meneer Van Keffens en Tekko verlieten ’t consulaat en wandelden naar de haven. Tekko, die nu in een gouden humeur was praatte honderd uit en toen de Consul hem op ’t Nederlandse marinevaartuig opmerkzaam maakte: „Ik wist niet dat onze marine ook al snel-boten had!” „Och,” antwoordde meneer Van Keffens, „die hebben wij zoals zovele andere dingen gewoon van de Duitsers overgenomen. Kom laten we aan boord gaan!” Even later waren zij in druk gesprek met de commandant van de snelboot en toen deze vernam waarmee hij de Consul van dienst kon zijn, ging hij onmiddellijk met ’t voorstel akkoord.

„Denk er om meneer Taks,” lachte de commandant toen Tekko weer met meneer Van Keffens van boord ging, „over twee uur vertrekken we!”

Tekko wandelde nog een poosje met meneer van Keffens door Mocca-Blanca en tegen de tijd van 't vertrek zorgde de consul er voor weer met Tekko bij de steiger, waar de boot lag, aanwezig te zijn. Zij namen hartelijk afscheid van elkaar en terwijl Tekko zich aan boord begaf riep hij nog: „Nogmaals hartelijk dank voor alles meneer van Keffens en ik zal zorgen, dat alles wat u voor mij gedaan hebt in de krant komt hoor! Per slot sta ik er zelf iedere dag in, allicht dat er over u ook eens een artikeltje in strip-vorm verschijnt.”

Dat zulks intussen allang gebeurd was wist Tekko natuurlijk niet. „Geen dank meneer Taks,” antwoorde meneer van Keffens, „'t genoeg was geheel aan mijn kant, ik heb slechts mijn plicht als consul gedaan, vaarwel en behouden thuiskomst!” Meneer van Keffens lichtte de hoed en de boot het anker. Met een flink

gangetje verliet de boot de haven van Mocca-Blanca terwijl de goede oude „Komeet” er aan een lang touw achteraan slierde.

Eenmaal in volle zee werd Tekko bij de commandant in de commandotoren gebracht en toen schoot de boot pas als een echte razende Roeland door 't water. De volgende dag toen de vaderlandse kust reeds in 't gezicht was en de boot wat vaart minderde mocht Tekko weer op 't dek en juist toen hij bij de reling over aardige zeemeerminnetjes stond te mijmeren werd hij door een matroos meegenomen naar de voorplecht.

„Luister,” zei Tekko, terwijl zij op de haven afkoersten, „ik hoor de klokken luiden of vergis ik mij!”

„Nee, meneer, dat zal wel in orde zijn,” antwoorde de matroos, „want we hebben uw aankomst vannacht reeds radio-telegrafisch doorgegeven!”

Inderdaad was de aankomst van Tekko radio-telegrafisch doorgegeven en de weinige tijd die de stadgenoten restte voordat die aankomst werkelijkheid geworden zou zijn, hadden zij ten volle uitgebuit. De burgemeester had 't muziekkorps „Kunst na Arbeid”, waarvan Tekko ook nog lid geweest was, bereid gevonden, om met opgewekte klanken aan de ontvangst van ereburger Taks de nodige luister bij te zetten. Toen de boot eindelijk op de steiger afstevende zorgde een agent ervoor dat de toegestroomde menigte op een eerbiedige afstand bleef en zette 't muziekkorps „Ajuus, wij moeten elkander groeten” in. Het comité van ontvangst, bestaande uit burgemeester Bral en professor Starreveld, ontblootte eerbiedig 't hoofd en toen werd de tros om de palen geslingerd en de boot gemeerd.

De loopplank werd uitgelegd en onder 't lawaai van 't schetterende muziekkorps en de loeiende menigte zette Tekko Taks weer voet aan wal op vaderlandse bodem. „Ik heb je bootje bij me,” riep Tekko terwijl hij met uitgestoken hand op prof. Starreveld afliep, „man wat zal je in je rats gezeten hebben!” „Wat een deining voor zo'n landhaai,” mompelde een matroos, die de ontvangst vanaf de boot gadesloeg. Maar de landhaaien dachten er anders over. „Leest de avonturen van Tekko Taks,” en „Leest de held van 't legioen, dat ook in boekvorm zal verschijnen” schreeuwden de krantenjongens. Iedere landhaai kocht vlug een „Nieuwe Nederlander” en degenen die hem voor de eerste keer lazen zeiden: „Op die krant moet ik mij ook abonneren want daar staat Tekko Taks in.”

Zodra de eerste emoties van het weerzien overwonnen waren en het muziekkorps uitgespeeld was, zodat alleen de gillende krantenjongens nog boven alles uit te horen waren, werkte Tekko zich met zijn ellebogen door het publiek heen, op de voet gevolgd door prof. Starreveld, om ook een „Nieuwe Nederlander” te kopen. „Leest de avonturen van Tekko Taks en de welkomstrede van burgemeester Bral” schreeuwde de krantenjongen, die door Tekko staande gehouden werd. „Leen mij even een piek, Starreveld,” zei Tekko terwijl hij de krant alvast aanpakte, „dank je wel prof... kijk eens hier, jonge vriend, de rest is voor jou!” Tekko en de prof. wriemelden zich weer door 't publiek heen en toen zij weer op de steiger stonden keek Tekko gauw in de krant.

Er stond een groot portret van hem in met een hele beschrijving van al zijn heldendaden en ook de rede van burgemeester Bral stond er in afgedrukt. „Begrijpt u iets van die rede van burgemeester Bral?” vroeg Tekko aan prof. Starreveld, „de goede man heeft nog geen woord gezegd!” Dat komt nog,” lachte prof. Starreveld, „je weet toch wel, dat de „Nieuwe Nederlander” altijd een slag voor is?” Op dat moment klonk er een hevig gekuch en toen Tekko opkeek zag hij dat de burgemeester op een oude zeepkist geklommen was en zich achter een microfoon opstelde om zijn welkomstrede te beginnen. Het publiek drong op en toen 't eindelijk stil geworden was en allen om de burgemeester geschaard stonden, begon deze te spreken.

Burgemeester Bral hield een gloedvolle toespraak en iedereen stond te trappelen van ongeduld tot de goede man uitgesproken zou zijn, want zij hadden allang in de krant gelezen wat of hij precies zeggen ging. Ik zou trouwens ook niet met zekerheid durven zeggen of „de Nieuwe Nederlander” de rede nu van burgemeester Bral doorgekregen had of omgekeerd, 't was in ieder geval een feit dat de woorden precies met elkaar klopten. Aan alles komt echter een eind, zowel aan het verhaal van Tekko Taks als aan de rede van de burgemeester en toen de man dan ook eindelijk uitgesproken was, slaakten allen een zucht van verlichting. Tekko nam afscheid van 't comité van ontvangst en terwijl hij burgemeester Bral de hand drukte zei prof. Starreveld, onze vriend op de schouder

kloppend: „Ga naar huis mijn waarde, je zult wel erg moe zijn na al je belevenissen en heb maar geen zorgen over mijn bootje, de schade wordt door het gemeente-bestuur vergoed!” Tekko nam de raad van prof. Starreveld ter harte en ging naar huis. De mensen, die hij onderweg tegenkwam namen eerbiedig de hoed voor hem af en terwijl hij joviaal teruggroette, juichten de kinderen hem van alle kanten toe. „Hé, hé,” zei Tekko toen hij eindelijk zijn huis bereikt had en de deur opende om naar binnen te gaan, „dat heb ik alweer gehad er gaat toch maar niets boven rentenieren, ik zeg maar . . . Oost west – thuis best. Dag kinderen, ik blijf nu verder voor-goed thuis hoor, tot ziens!”

Einde

Verkrijgbaar in de reeks van het Nederlands beeldverhaal:
nr.

1. P.C. Wijn	Dick Durfal	– het oog van Siva
– de kale jonker	19. D. Vlottes	Senmoet, 1	– jacht langs de Nijl
– het goud van de farao
2. M. Lodewijk	Frank de Vliegende Holl.	– safari in de ruimte	20. P.C. Wijn	Jennifer Scott, 3	– de smokkelaars
3. P.C. Wijn	Gloria van Goes, 1	– Joffer op drift
– de vergeten vallei	21. P.C. Wijn	Frank de vliegende Holl.	– het geheim van de Mount Everest
4. P.C. Wijn	Frank de Vliegende Holl.	– Australisch avontuur	22. M. Lodewijk	Frank de vliegende Holl.	– gangsters en spionnen
5. H. Sprenger	Piloot Storm, 1	– het verijdelde complot
– gevleugelde avonturen	23. D. Vlottes	Senmoet, 2	– een Kroon voor een Kind
– de nieuwe hoofdstad
6. P.C. Wijn	Gloria van Goes, 2	– het valse vuur
– de erfgenamen	24. H. Sprenger	Piloot Storm, 6	– vliegende schotel
7. F. Kloezeman	Stoomschip SS Anna	– deel 1	25. Willy Lohmann	Liselore	– deel 1
8. H. Sprenger	Piloot Storm, 2	– gevleugelde avonturen
– het dak van de wereld	26. H. Kabos	Tekko Taks, 1	– de lotgevallen van Tekko Taks
9. P.C. Wijn	Frank de Vliegende Holl.	– gevangenen van het oerwoud	27. D. Vlottes	Senmoet, 3	– de zwarte Anubis
– de verbroken zegels
– het verlamdend mes
10. H. Sprenger	Piloot Storm, 3	– het dak van de wereld	28. P.C. Wijn	Jennifer Scott, 4	
11. P.C. Wijn	Verowin		29. P.C. Wijn	Alleen op de wereld	
12. P.C. Wijn	Verowin	– speciale uitgave	30. J. Looman	Dzjengis Khan, 1	– strijd om het bestaan
13. P.C. Wijn	Gloria van Goes, 3	– Gloria van Goes op de vlucht	31. D. Vlottes	Senmoet, 4	– de piraten van de Nijl
– de troonopvolger
– Toetanchaton
– het geheim van de kris
14. F. Kloezeman	Stoomschip SS Anna	– deel 2	32. G. Stapel	Jonne, 3	– o.a. Olaf Noord, 1ste episode
15. H. Sprenger	Piloot Storm, 4	– het masker valt	33.	Bert Bus, bibliografie, 1	– alles strikt geheim
16. P.C. Wijn	Jennifer Scott, 1	– bestemming Oregon	34. H. Sprenger	Piloot Storm, 7	– Tekko Taks zet de klok terug
17. H. Sprenger	Piloot Storm, 5	– het masker valt
– vliegende schotel	35. H. Kabos	Tekko Taks, 2	– deel 2
18. P.C. Wijn	Jennifer Scott, 2	– bestemming Oregon	36. W. Lohmann	Liselore	– strijd om het bestaan
			37. J. Looman	Dzjengis Khan, 2	

tekko taks

ontdekker . . . uitvinder . . .
rentenier . . . avonturier!

Eindelijk is deze strip weer
aan de vergetelheid ontruikt.

Ook vandaag de dag zullen
de lezers nog veel plezier
beleven aan zijn avonturen.

Meerdere delen volgen.

uitgeverij **de Lijn**

